

1991

ΕΡΓΑΤΙΚΟ
ΑΝΤΙΪΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΟ
ΜΕΤΩΠΟ

**[ΘΕΣΕΙΣ ΠΟΥ ΣΥΖΗΤΗΘΗΚΑΝ ΣΤΗ
Β-ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ ΤΟΥ Ε.Α.Μ]**

**Θέσεις που συζητήθηκαν στη Β - ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ
του Ε.Α.Μ το Φλεβάρη του 1991**

Περιεχόμενα

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ	5
Η ΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΒΑΣΗ ΤΗΣ ΑΝΤΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ	6
Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΜΕΤΑΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΗΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΚΗΣ	7
Α. ΕΞΑΛΕΙΨΗ Η ΟΧΙ ΤΩΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΚΡΑΤΙΚΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΚΡΙΣΕΩΝ	7
Β. ΝΕΕΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΕΣ ΚΑΙ ΥΠΑΞΙΩΣΗ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ	8
Γ. ΟΙΚΟΝΟΜΕΤΡΙΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΚΑΙ Ο ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΧΡΟΝΟΣ	11
Δ. ΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΙ ΓΝΩΣΗ	11
Ε. ΟΙ ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΣΤΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΤΑΞΙΚΗΣ ΔΙΑΣΤΡΩΜΑΤΩΣΗΣ	13
ΣΤ'. ΔΙΕΘΝΙΚΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΟΙ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΙ	15
Ζ. ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΩΝ ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΩΝ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΩΝ	18
ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑ Η ΡΩΣΙΚΗ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ;	18
Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΤΩΝ ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΩΝ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΩΝ	19
Η ΑΝΤΙΦΑΣΗ ΠΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΝΤΙΘΕΣΗ - Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΝΕΩΝ ΑΣΤΙΚΩΝ ΣΤΡΩΜΑΤΩΝ - Η ΛΥΣΗ ΤΗΣ ΑΝΤΙΘΕΣΗΣ	23
Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΚΠΡΟΣΩΠΗΣΗ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ - ΤΟ ΚΟΜΜΑ ΝΕΟΥ ΤΥΠΟΥ	25
ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ ΣΗΜΕΡΑ.....	27
Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΩΝ ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΩΝ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΩΝ	28
ΒΑΣΙΚΟΙ ΣΤΑΘΜΟΙ ΑΠΟ ΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΑΠΟΨΗ ΤΩΝ ΕΞΕΛΙΞΕΩΝ	30
Η Α' ΠΕΡΙΟΔΟΣ	30
Η Β' ΠΕΡΙΟΔΟΣ - ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΗ.....	31
Η Γ' ΠΕΡΙΟΔΟΣ.....	31
Η Δ' ΠΕΡΙΟΔΟΣ.....	31
ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΜΙΑΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΚΑΙ ΚΡΑΤΟΥΣ.....	32

ΟΙ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΕΣ ΚΕΦΑΛΑΙΟΚΡΑΤΙΚΗΣ ΠΑΛΙΝΟΡΘΩΣΗΣ.....	34
ΟΙ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ	35
Η ΕΠΙΔΡΑΣΗ ΣΤΗΝ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΤΡΙΤΩΝ ΧΩΡΩΝ	36
ΟΙ ΕΝΔΟΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ.....	37
Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΣΕ ΑΜΕΣΟ ΚΙΝΔΥΝΟ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΜΑΣ	38
ΕΟΚ ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ	39
Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ	40
ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΣΤΗ ΧΩΡΑ	41
Η ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗ ΛΥΣΗΣ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΡΙΣΗΣ.....	42
Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΟ Κ.Κ.Ε.....	44
Η ΕΞΩΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ	44
ΤΟ ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΟ - ΛΕΝΙΝΙΣΤΙΚΟ ΡΕΥΜΑ.....	45
ΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ	45
Α. Η ΑΠΟΣΠΑΣΗ ΑΠΟ ΤΟ Κ.Κ.Ε.	45
Β. Η ΠΡΩΤΗ ΔΙΑΚΥΡΗΞΗ	46
Γ. Η ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ Ε.Α.Μ. ΚΑΙ Η ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ.....	46
ΓΙΑ ΤΙΣ ΒΑΣΙΚΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΜΕΤΩΠΟ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΞΑΡΤΗΣΗ, ΤΟΝ Ε.Ο.ΚΙΚΟ ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟ, ΤΟ 92.....	46
ΣΤΟ ΜΕΤΩΠΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ - ΤΗΣ ΚΟΥΛΤΟΥΡΑΣ - ΤΟΥ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ	48
ΜΕΤΩΠΟ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΕΚΦΑΣΙΣΜΟ	49

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ

Στην τελευταία δεκαετία του αιώνα μας, η εργατική τάξη, οι λαοί του κόσμου, αντιμετωπίζουν μια καθολικού χαρακτήρα επίθεση της αντεπανάστασης.

Στην άμεση προτεραιότητα των στρατηγικών στόχων της αντεπανάστασης, είναι η ολοκλήρωση της κεφαλαιοκρατικής παλινόρθωσης τόσο στην οικονομική βάση όσο και στο επικοινωνιακό δόμημα, στις μεταβατικές σοσιαλιστικές κοινωνίες που δημιούργησε η προλεταριακή Οκτωβριανή επανάσταση και η μετέπειτα πορεία.

Η παλινόρθωση αυτή αποτελεί ουσιαστικό στοιχείο και προϋπόθεση ώστε να προχωρήσει και να πετύχει το κεφάλαιο μια σε παγκόσμια κλίμακα ανασυγκρότηση του.

Παρά την αυτονομία των εξελίξεων στις χώρες της Ανατολής, παρά τις ιδιαιτερότητες και τις ιδιομορφίες εθνικού και ιστορικού χαρακτήρα, αυτές ενσωματώνουν ολοκληρωμένα την ολόπλευρη κρίση της κεφαλαιοκρατίας και στα πλαίσια αυτής της κρίσης πρέπει να εξετάζονται οι εξελίξεις.

Γι' αυτό εξάλλου οι στόχοι της αντεπανάστασης, δεν έχουν να κάνουν με το δίλημμα που σερβίρετε από τις βιομηχανίες συνείδησης σε Δύση και Ανατολή, ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑ ή ΠΕΡΕΣΤΡΟΙΚΑ, αλλά με την ιστορικά διαμορφωμένη ανάγκη ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ή ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ.

Το κεφάλαιο εξορμά να κατακτήσει ένα νέο κύκλο ζωής του, με την αποκατάσταση της ΕΝΟΤΗΤΑΣ σε κεφαλαιοκρατικές βάσεις του διασπασμένου από την προλεταριακή επανάσταση κόσμου. Να προωθήσει σε έκταση και σε βάθος της κυριαρχία του πάνω στην εργασία, σαν όρο και αποτέλεσμα της ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων δια μέσου της λεγόμενης “επιστημονικοτεχνικής επανάστασης”. Το κεφάλαιο μπορούμε να πούμε βάζει σήμερα θέμα όχι μόνο για την παγκόσμια κυριαρχία του με την αποκατάσταση της κεφαλαιοκρατικής ενότητας του κόσμου, αλλά μιας γενικότερης ιστορικής αναίρεσης της μεταοκτωβριανής πορείας του κόσμου.

Επιζητά τη δημιουργία ενός ιστορικού κενού, με την ανάδειξη της Οκτωβριανής σοσιαλιστικής επανάστασης σε ιστορική ανωμαλία. “Ο Μαρξισμός ξεπερασμένη, ολοκληρωτική ιδεολογία. Αν δεν γινόταν η Οκτωβριανή επανάσταση δε θα φτάναμε στο Β' παγκόσμιο πόλεμο”. Αυτοί είναι μόνο μερικοί ισχυρισμοί και συνειρμοί της ιδεολογίας της αντεπανάστασης. Οι οικονομικοί, κοινωνικοί και πολιτικοί όροι της αντεπανάστασης μπορούν να συνοψιστούν:

1. Στην τεράστια ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων του καπιταλισμού μεταπολεμικά.
2. Στην ανάσχεση και υποχώρηση των σοσιαλιστικών κοινωνικών σχέσεων στις μεταβατικές σοσιαλιστικές κοινωνίες με τον εξοστρακισμό της εργατικής τάξης από την εξουσία.
3. Στην καθήλωση και υποχώρηση του επαναστατικού κινήματος στον κόσμο.
4. Στη βαθιά κρίση της κεφαλαιοκρατίας σήμερα, που εκδηλώνεται ως το επίπεδο καθολικής ανατροπής των ενδοιμπεριαλιστικών ισορροπιών.

Κάτω απ' αυτούς τους όρους ο καπιταλισμός από τα τέλη της δεκαετίας του 70 κατάφερε να προβάλλει αποφασιστική υπεροχή απέναντι στο στρατόπεδο των χωρών του λεγόμενου υπαρκτού σοσιαλισμού και να βάζει σήμερα ζήτημα για ένα νέο γιγαντιαίο γεωγραφικό και αναπτυξιακό ξαναμοίρασμα του κόσμου.

Η ΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΒΑΣΗ ΤΗΣ ΑΝΤΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

Η ιδεολογία - θεωρία της αντεπανάστασης, οικοδομήθηκε ολοκληρωτικά σε Δύση και Ανατολή σε μια αλληλοσυμπληρούμενη συγκλιστακή πορεία.

Στη Δύση σαν ανάγκη επιβολής και διαίωνισης της κυριαρχίας του κεφαλαίου, στην Ανατολή, σαν ανάγκη πλέριας αποκατάστασης του κεφαλαίου.

Η βάση αυτής της πορείας βρίσκεται στη θεωρία της “επιστημονικοτεχνικής επανάστασης” που μετατρέπει την επιστήμη σε άμεση παραγωγική δύναμη. Με τη μετατροπή αυτή, πραγματοποιείται μια ριζική μεταβολή των κέντρων βαρύτητας στην κοινωνική εξέλιξη. Η τεράστια ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων και της παραγωγικής δύναμης της εργασίας που πραγματοποιείται, κάνουν δυνατό, μέσα από μια ορθολογική οργάνωση τους στην παραγωγική διαδικασία, να ξεπεραστεί η αντίθεση κεφαλαίου - εργασίας. Να απελευθερωθεί η εργασία”.

Ο Σοσιαλισμός, ο κομμουνισμός δεν είναι πια υπόθεση αλλαγών στις κοινωνικές σχέσεις της επανάστασης, αλλαγών στις μορφές και το περιεχόμενο της ιδιοκτησίας, της ιδεολογίας, της εξουσίας. Είναι απλή υπόθεση της επιστήμης, των τεχνοκρατών.

Το υπόβαθρο σύγκλισης της αστικής ιδεολογίας και του αναθεωρητισμού, είναι ολότελα πια ανοιχτό χωρίς εμπόδια.

Τα μόνο εμπόδια που υπάρχουν είναι αυτά που δημιούργησε η “ιστορική ανωμαλία” της Οκτωβριανής επανάστασης.

Η ΕΘΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΜΕΣΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ, Η ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΗ, Ο ΚΕΝΤΡΙΚΟΣ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ, Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ, ΤΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΑ ΚΟΜΜΑΤΑ.

Η κυρίαρχη αντίθεση υποκαθίσταται από πολλές αντιθέσεις διαταξικού χαρακτήρα, που εμφανίζονται σε αυτονομημένα από την κυρίαρχη αντίθεση κινήματα.

Η αθροιστική μεταρρυθμιστική παρέμβαση αυτών των αυτόνομων κινήματων αποτελεί πια την αστική ιδεολογία και το ρεφορμισμό, το υποκείμενο τής εξελικτικής πορείας της κοινωνίας.

Βέβαια η οικονομική και κοινωνική καθυστέρηση των μεταβατικών κοινωνιών που γέννησε η Οκτωβριανή επανάσταση, προσφέρει πολλά επιχειρήματα στην αστική ιδεολογία και το ρεφορμισμό.

Όμως εκτός του ότι και η καθυστέρηση στις κοινωνίες αυτές προέρχεται από τον καθοριστικό ρόλο που έπαιξαν οι αναγεννημένες κεφαλαιοκρατικές σχέσεις, η ίδια η οικονομικοπολιτική και πολιτική πραγματικότητα των κεφαλαιοκρατικών χωρών, αποδεικνύει το αντιδραστικό περιεχόμενο αυτών των θεωριών και επιβεβαιώνει τη Μαρξιστική -Λενινιστική θεωρία για τους κεφαλαιοκρατικούς νόμους, την ταξική πάλη και την επανάσταση.

Η Μαρξιστική - Λενινιστική θεωρία αποτελεί το σίγουρο μεθοδολογικό μέσο για να κατανοήσουμε την ιστορία και την εξέλιξη της στην απέραντη πολυπλοκότητα και αντιφατικότητα της.

Η παραγωγική δύναμη της εργασίας στον κεφαλαιοκρατικό τρόπο παραγωγής μπορεί να εμφανιστεί σαν μέσο και δια μέσου της υλοποίησης και εξέλιξης του τριαδικού τύπου “ΚΕΦΑΛΑΙΟ - ΚΕΡΔΟΣ - ΜΙΣΘΩΤΗ ΕΡΓΑΣΙΑ”.

Στα πλαίσια αυτά η παραγωγική δύναμη της εργασίας μπορεί να αναπτύσσεται συνεχώς. Όμως πάντα σαν διαδικασία εμπραγμάτωσης της σχέσης: “ΚΕΦΑΛΑΙΟ - ΚΕΡΔΟΣ - ΜΙΣΘΩΤΗ ΕΡΓΑΣΙΑ”.

Αυτή είναι που καθορίζει και τα όρια της παραγωγικής δύναμης της εργασίας στον καπιταλισμό, όχι μόνο σαν οικονομικό αποτέλεσμα, αλλά σαν απελευθέρωση της εργασίας της ίδιας από τα δεσμά του καταναγκασμού πάνω στον άνθρωπο.

Η ανάπτυξη λοιπόν των παραγωγικών δυνάμεων στον καπιταλισμό, μπορεί να επιφέρει τροποποιήσεις στη μορφή εμφάνισης - εμπραγμάτωσης της τριάδας “ΚΕΦΑΛΑΙΟ - ΚΕΡΔΟΣ - ΜΙΣΘΩΤΗ ΕΡΓΑΣΙΑ”, αλλά μόνο για να κάνει δυνατή και να ανανεώνει την αλληλοσύνδεση τους, να τις διαιώνίζει σαν κοινωνικές σχέσεις.

Η Επιστημονικοτεχνική Επανάσταση” του κεφαλαίου, είναι αυτή καθ’ αυτή κεφαλαιοκρατικό προτσές, που βασίζεται στο συνεχή διαχωρισμό και αντιπαλότητα της “Γνώσης και Εργασίας”.

Γιατί σ’ αυτό το διαχωρισμό στηρίζει την ιδιωτικοποίηση της γνώσης από το κεφάλαιο. Την ουσιαστική κεφαλαιοποίηση της ίδιας της γνώσης για την εκμετάλλευση της εργατικής δύναμης.

Στα επίπεδα αυτά που ο διαχωρισμός και η αντιπαλότητα Εργασίας- Γνώσης πραγματοποιείται σήμερα, είναι ένα από τα πιο σοβαρά και επικίνδυνα χαρακτηριστικά του κεφαλαιοκρατικού κόσμου.

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΜΕΤΑΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΗΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΚΗΣ

A. ΕΞΑΛΕΙΨΗ Η ΟΧΙ ΤΩΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΚΡΑΤΙΚΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΚΡΙΣΕΩΝ

Ένα από τα επιχειρήματα των οπαδών της κεφαλαιοκρατικής Ε.Τ.Ε. είναι ότι οι οικονομικές κρίσεις του καπιταλιστικού συστήματος εξαλείφονται. Οι κρίσεις υπερπαραγωγής είναι παρελθόν και το κεφάλαιο ανεμπόδιστα και αδιάλειπτα μπορεί να αναπτύσσει τις οικονομικές του δυνάμεις.

Πόσο αλήθεια ή ψέματα είναι αυτό;

Το πρώτο που μπορούμε να παρατηρήσουμε είναι ότι τέτοιες θεωρίες στηρίζονται σε συνηθισμένες ταχυδακτυλουργικές απάτες της αστικής ιδεολογίας. Έτσι ενώ ισχυρίζεται ότι η διεθνοποίηση π.χ. ενοποιεί τον κόσμο, όταν πρόκειται για την καπιταλιστική κρίση δεν το βλέπει έτσι.

Η κρίση στην Αγγλία για παράδειγμα, ή στη Γαλλία κλπ. δεν είναι κρίση του κεφαλαίου.

Δεν είναι κρίση του κεφαλαίου η εξαθλίωση 1,5 δις ανθρώπων του τρίτου κόσμου.

Σαν να μην ανήκουν στο συντριπτικό τους μέρος οι χώρες αυτές στον κεφαλαιοκρατικό καταμερισμό εργασίας.

Ακόμη δεν είναι κρίση τα πάνω από 50 εκατ. άνεργοι των αναπτυγμένων κεφαλαιοκρατικών χωρών και τα πολλαπλάσια εκατομμύρια απόλυτα εξαθλιωμένων ομάδων και στρωμάτων.

Ούτε βέβαια για τις θεωρίες αυτές αποτελεί κεφαλαιοκρατική κρίση το γεγονός ότι, τα ναρκωτικά αποτελούν μετά τα όπλα, το σχεδόν πρώτο οικονομικό κλάδο στον κεφαλαιοκρατικό κόσμο.

Οι απολογητές του κεφαλαίου όταν η κρίση μαστίζει μια καπιταλιστική χώρα αυτοί μας δείχνουν την άλλη.

Όμως δεν έχει μείνει καμιά που να μην μπαίνει επαναλαμβανόμενα στην τροχιά των κυκλικών οικονομικών κρίσεων.

Ακόμη περισσότερο, ολοένα στην τροχιά της κρίσης μπαίνουν περισσότερες μαζί ιμπεριαλιστικές χώρες και μάλιστα όχι μόνο στο επίπεδο της οικονομίας αλλά και στο κοινωνικό, πολιτικό και πολιτιστικό επίπεδο.

Η κρίση παίρνει ολοκληρωτικά χαρακτηριστικά.

Η πολυεθνικοποίηση του κεφαλαίου, η μετεξέλιξη της κεφαλαιοκρατικής διεθνοποίησης σε ιμπεριαλιστικές διεθνικές ολοκληρώσεις, οι δυνατότητες κεντρικού σχεδιασμού παρεμβατισμού στον ανταγωνισμό, μέσω της πληροφορικής, των διεθνών χρηματιστηρίων και άλλων οργανισμών, αφαιρούν μια σειρά εμπόδια για την επέκταση και διεύρυνση του παραγωγικού κύκλου.

Όμως παράγουν νέα μεγαλύτερα εμπόδια καθώς διευρύνουν την αντίθεση ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ - ΕΡΓΑΣΙΑΣ.

B. ΝΕΕΣ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΕΣ ΚΑΙ ΥΠΑΞΙΩΣΗ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ

Η κεφαλαιοκρατική μετατροπή της επιστήμης σε άμεση παραγωγική δύναμη, αυξάνει με αλματώδεις ρυθμούς την παραγωγική δύναμη της εργασίας.

Ταυτόχρονα όμως γεννά αλματώδεις ρυθμούς. ΥΠΑΞΙΩΣΗΣ του ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ:

- Υλικής υπαξίωσης γενικά των παραγωγικών μέσων, σαν διαθέσιμου κεφαλαίου.
- Υπαξίωση των κύριων παραγωγικών μέσων.
- Υπαξίωση των αντικειμένων της παραγωγής από την ίδια τη σχέση τους με το κύριο παραγωγικό μέσο.
- Υπαξίωση ηθικής φθοράς των παραγωγικών μέσων, αλλά και των προϊόντων παραγωγής.

Αυτή η υπαξίωση του κεφαλαίου, δεν είναι βέβαια φαινόμενο των “νέων τεχνολογιών”. ΕΙΝΑΙ Ο ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΑΙΟΚΡΑΤΙΚΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ. ΟΙ “Ν.Τ.” ΤΡΟΠΟΠΟΙΟΥΝ ΤΗ ΔΡΑΣΗ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΣΕ ΕΚΤΑΣΗ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΣΤΟ ΧΡΟΝΟ, ΩΣΤΕ ΝΑ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΟΝΤΑΙ ΑΚΟΜΗ ΠΙΟ ΕΝΤΟΝΕΣ ΟΙ ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ.

Η υλική υπαξίωση του διαθέσιμου κεφαλαίου δεν είναι απλά μια σταδιακή αντικατάσταση των προηγούμενων παραγωγικών μέσων, αλλά καταστροφή τεράστιων σε έκταση παραγωγικών κλάδων.

Η προβληματικότητα της παραγωγικής δράσης αποκτά μόνιμο χαρακτήρα. Η υπερσυσσώρευση του κεφαλαίου συντελείται και υπάρχει ταυτόχρονα με τη δημιουργία τεράστιων μαζών εργατικού υπερπληθυσμού.

Η διεθνοποίηση με την τάση που περιέχει, την εξίσωση των όρων σύρευσης του κεφαλαίου, βγάζει ουσιαστικά έξω από τις διαδικασίες της παραγωγικής δραστηριότητας, ολόκληρα κράτη και ενότητες κρατών. Αχρηστεύει απόλυτα τεράστιες μάζες εργατικής δύναμης, καταστρέφοντας τεράστια διαθέσιμα κοινωνικά κεφάλαια με την υπαξίωση που προκαλείται.

Μπορούμε να πούμε πως σπάει η αλυσίδα της διαφορικής ανάπτυξης που επιβάλλει ο νόμος της ανισομετρίας, στον κατώτερο κρίκο της.

Η απόλυτη εξαθλίωση των τρίτων χωρών είναι ένα από τα πιο χαρακτηριστικά και απόλυτα αποτελέσματα της επίδρασης των “νέων κεφαλαιοκρατικών τεχνολογιών”.

Η ανάδειξη της παραγωγικής ηρωϊκής και κοκαϊνης σε βασικούς και κύριους παραγωγικούς κλάδους των χωρών της περιοχής του Τροπικού, δένεται άμεσα με τις “νέες τεχνολογίες”, με την καπιταλιστική κεφαλαιοποίηση της επιστήμης και το είδος της διεθνοποίησης που αναπαράγει.

Η απαίτηση της καπιταλιστικής κεφαλαιοποίησης της επιστήμης για την τεράστια σε υλική υπαξίωση - αχρήστευση του διαθέσιμου κεφαλαίου, ουσιαστικά αχρηστεύει σαν αντεπιδραστικό αίτιο στην πτωτική τάση του ποσοστού του κέρδους, τη σταδιακή υπαξίωση του κεφαλαίου με τις τεχνικές βελτιώσεις που προκαλούνται στην παραγωγική μηχανή. Τείνει με άλλα λόγια να είναι ουσιαστικά άχρηστο και να μη μετράει το σχετικό φθίνιμα των παραγωγικών μηχανών και να λογαριάζεται μόνο η απόλυτη ακρίβεια τους.

Όλο και περισσότερο το κάθε φορά διαθέσιμο κεφάλαιο δυσκολεύεται να λειτουργήσει στο χρόνο και απαιτεί την αναπαραγωγή και αυτοαξιοποίησή του στο χώρο.

Ο εργατικός μισθός καλείται να υλοποιήσει αυτή την ανάγκη του κεφαλαίου, εκφράζοντας το μίκρεμα της πληρωμένης ζωντανής εργασίας και την αύξηση της απλήρωτης.

Το περιβάλλον, όσο γίνεται εμπόδιο στην απαίτηση αυτή του κεφαλαίου, πρέπει να εξαλειφθεί σαν τέτοιο. Να καταστραφεί.

Η νέα αυτοματοποιημένη παραγωγική μηχανή του ρομπότ και της νέας σειράς ρομπότ, σαν έκφραση της ανώτερης - ανώτατης παραγωγικής δυνατότητας, στη σύνδεση της με την εργασία σαν “μισθωτή εργασία”, τροποποιεί σε τεράστιο βαθμό την οικονομετρία του χρόνου, σε τέτοιο σημείο μάλιστα που να αποζητά νέα προσδιοριστικά του, με βάση την απλήρωτη ζωντανή εργασία. Να μην μετρά ουσιαστικά ο χρόνος την εργασία, αλλά η εργασία το χρόνο. Να υποκαταστήσει μια κοινωνική σχέση (εργασία) ένα φυσικό μέγεθος (χρόνο).

Η υπαξίωση του κεφαλαίου σαν υλικού μεγέθους, αποκτά έτσι ηθική υπόσταση. Γίνεται ηθική φθορά του κεφαλαίου για να αποκατασταθεί σαν φθορά- υλική όμως - από την εργασία, με την απέραντη έκταση της στο χώρο και στο χρόνο, σαν απλήρωτη εργασία.

Η παραγωγή και η καταστροφή του υλικού πλούτου που παράγει η εργασία της κοινωνίας, γίνεται μόνιμο και συνεχές χαρακτηριστικό της ανάγκης να υπάρχει και να λειτουργεί αυτός ο κοινωνικός πλούτος σαν κεφάλαιο.

Η στρατιωτικοποίηση της οικονομίας, η προγραμματισμένη φθορά των προϊόντων, η “μόδα”, οι χρωματερές, είναι μερικές μόνο μορφές, όπου από την καταστροφή του κοινωνικού υλικού πλούτου γεννιέται το κεφάλαιο.

Η αντίθεση κεφαλαίου - εργασίας οδηγείται έτσι στα απώτερα όρια της. Φτάνει στο σημείο ολοκληρωτικής άρνησης της άμεσης ζωντανής εργασίας, ενώ την ίδια στιγμή που κάνει αυτό και για να το κάνει, πρέπει ήδη να ‘χουν καταναλωθεί τα πιο τεράστια ποσά εργατικής δύναμης, να έχουν μετατραπεί σε νεκρή εργασία, δηλαδή σε υλικά παραγωγής. ΣΕ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΑ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ.

Στους οριακούς αυτούς κύκλους ανάπτυξης της παραγωγικής δύναμης της εργασίας, το κεφάλαιο αρνείται την εργασία σαν “ΑΞΙΑ” και αναδρομικά, θέλει τα τεράστια ποσά νεκρής εργασίας, τα αντικείμενα παραγωγής χωρίς “ΑΞΙΑ”, για να μπορεί να πραγματώσει το κέρδος.

Θέλει για ολόκληρη την προηγούμενη εργασία την αποταμιευμένη στα υλικά παραγωγής να την έχει τζάμπα, απλήρωτη.

Εδώ ακριβώς εμφανίζεται η τάση του κεφαλαίου να αναιρέσει όχι μόνο τον κοινωνικό χαρακτήρα της εργασίας, αλλά και να της αφαιρέσει τα ίδια τα ανθρώπινα χαρακτηριστικά της.

Από ανθρώπινη ικανότητα που αναδειχνεται σαν ενότητα της ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ και της ιστορικής εξέλιξης της, θέλει να τη μετατρέψει σε ΕΙΔΙΚΗ ΙΔΙΟΤΗΤΑ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ για την υπεραξίωση του, τροποποιώντας την ίδια την ανθρώπινη φύση.

Η ηθική του κεφαλαίου και της Ε.Τ.Ε., προωθεί την κυριαρχία του, όχι μόνο πάνω στην εργασία και το πνεύμα του ΑΜΕΣΟΥ ΠΑΡΑΓΩΓΟΥ, αλλά και στην ΙΔΙΑ ΤΗ ΖΩΗ του, σαν βιολογική λειτουργία.

Δεν θα είναι υπερβολή επιστημονικής φαντασίας να πούμε ότι η εποχή των μεταβιομηχανικών κοινωνιών του κεφαλαίου, θα θεμελιώσει δίκαιο, όπου το χάλασμα της μηχανής θα θεωρείται ΦΟΝΟΣ, ενώ ο σκοτωμός του εργάτη θα θεωρείται ΒΛΑΒΗ!

Σήμερα στην “αυτοματοκοπληροφορική” του κεφαλαίου, μπαίνουν τέτοια καθήκοντα όπως η συνολική τροποποίηση του ΦΥΣΙΚΟΥ ΧΩΡΟΥ για την κατάκτηση μιας νέας οικονομετρίας χρόνου στην εργασιακή διαδικασία. Οι φυσικές, χημικές και βιολογικές ιδιότητες της ύλης στην αλληλοσύνδεσή τους σε παραγωγικό μέσο του κεφαλαίου, πρέπει όχι μόνο ν’ αυξήσουν τη δραστηριότητα τους, αλλά να υπερβούν τις ιδιότητες και τους νόμους τους. Ατμόσφαιρα αζώτου για παράδειγμα, μείωση οξυγόνου, μείωση οξυγόνου, έλλειψη βαρύτητας, κλπ.

Σ’ αυτή τη συνολική τροποποίηση του ΦΥΣΙΚΟΥ ΧΩΡΟΥ πρέπει να προσαρμοστεί η ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΦΥΣΗ σαν μεταβολισμός και σαν σκέψη. Να επιβληθούν τροποποιήσεις ποιοτικού χαρακτήρα στη σκέψη, στις ικανότητες και στις διαδικασίες συνειρμού, στις διαδικασίες μνήμης.

Αυτά όσο μακρινά και διαστροφικά και να φαίνονται, αποτελούν στοιχεία της σημερινής κεφαλαιοκρατικής πραγματικότητας, δραστήρια αναπτυσσόμενα.

Εξάλλου εκφράζονται στην κουλτούρα του κεφαλαίου, που μαζικά βιομηχανοποιεί το κεφάλαιο σαν καταναλωτικό αγαθό.

Όσο είναι αλήθεια ότι η τέχνη εκφράζει μια συγκεκριμένη πραγματικότητα αλλά στη μελλοντική και απώτερη συμπληρωματικότητα της, τόσο η κεφαλαιοκρατική κουλτούρα δείχνει τη διαστροφική κατεύθυνση του κεφαλαίου. Δείχνει τη σημερινή και μελλοντική πραγματικότητα του κόσμου του.

Γ. ΟΙΚΟΝΟΜΕΤΡΙΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ ΚΑΙ Ο ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

Η ανάπτυξη της παραγωγικής δύναμης της εργασίας από το κεφάλαιο, είναι όπως είπαμε δεμένη με την εξάλειψη κάθε ασυνέχειας στην παραγωγική διαδικασία - κυριολεκτικό στάματμα του χρόνου - υποτάσσοντας πλήρως τον εργασιακό χρόνο και αποδιώχνοντας κάθε δυνατότητα σκέψης.

Η επιμήκυνση του εργασιακού χρόνου -όλος ο χρόνος να είναι εργασιακός - καθιερώνει την 24ωρη εργασιακή μέρα. Την 4η βάρδια για την επιμήκυνση της βδομάδας εργασίας. Γεννά τη δουλειά με το κομμάτι, το φασόν, το δέσιμο του μισθού με την παραγωγικότητα κλπ.

Όμως ούτε αυτό αρκεί στο κεφάλαιο. Επιδιώκει να κατακτήσει κάθε κομμάτι του ελεύθερου χρόνου του ανθρώπου.

Τον αθλητισμό, τον πολιτισμό, την ψυχαγωγία, την υγεία, τον ίδιο τον οικογενειακό χρόνο. Τα “μέσα κατανάλωσης” του ανθρώπου αποκτούν όλο και περισσότερο έναν ειδικό χαρακτήρα παραγωγικών μέσων.

Το νοικοκυριό γίνεται μ’ έναν τρόπο κεφαλαιοκρατικό εργαστήριο που δεν ανήκει στο νοικοκύρη. Ο φίλαθλος στο γήπεδο, τον αθλητικό χώρο, δεν μετέχει μόνο σαν καταναλωτής “αθλητικών αξιών”, αλλά ουσιαστικά και σαν παραγωγός υποταγμένος στο κεφάλαιο, με έναν ειδικό τρόπο.

Το κεφάλαιο έτσι δημιουργεί ειδικές καταναλωτικές κάστες. Η κατανάλωση αποκτά χαρακτήρα ειδικού καταμερισμού εργασίας. Η ζωντανή εργασία, με το χαρακτήρα της σαν μισθωτή εργασία, γίνεται όρος μη συμμετοχής στην κεφαλαιοκρατική διανομή. Οι εργαζόμενοι μπορούν να καταναλώνουν για τον εαυτό τους μόνο τα “ηθικά” κατεστραμμένα προϊόντα του κεφαλαίου πληρώνοντας διπλά και τρίδιπλα. Μια σαν παραγωγοί και μια σαν καταναλωτές.

Η υπερσυγκέντρωση των αστικών πληθυσμών που παρατηρείται σήμερα με όλα τα συνεπακόλουθα φαινόμενα, σε σημαντικότερο μέρος της οφείλεται σ’ αυτή την υποταγή του “ελεύθερου χρόνου” στο κεφάλαιο, που ανεβάζει την ανισομετρία της ανάπτυξης σε ανώτερα επίπεδα.

Δ. ΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΙ ΓΝΩΣΗ

Η διαδικασία άμεσης κεφαλαιοποίησης της γνώσης ή αλλιώς “επιστημονικοτεχνική επανάσταση” του καπιταλισμού, είναι μια διαδικασία, ένα προτσές που συνεχώς και αυξανόμενα διαχωρίζει την εργασία από τη γνώση.

Η διαδικασία αυτή δεν αφορά μόνο μια μέθοδο απόσπασης μεγαλύτερων ποσών απλήρωτης εργασίας, αλλά αφορά και την παραγωγή όρων υποταγής της εργατικής τάξης στο κεφάλαιο. Και αυτό δεν αφορά μόνο τη σχέση της επιστήμης με τον άμεσο παραγωγό, τον εργάτη, αλλά αφορά και αυτή καθ’ αυτή τη διαδικασία κατάκτησης της επιστήμης - γνώσης.

Το κεφάλαιο σε κάθε τμήμα της εργασιακής διαδικασίας αναπαράγει τον χωρισμό της εργασίας σε πνευματική και χειρωνακτική.

Από το καθάρισμα της αυλής της φάμπρικας μέχρι τη διεξαγωγή των πιο εξειδικευμένων πειραμάτων, το γνωστικό περιεχόμενο της εργασιακής διαδικασίας κατακερματίζεται για να κατακερματιστεί και η ίδια η εργασία, η οποία ανασυντίθεται, αλλά χωρίς τη “σκοπιμότητα” της στο μυαλό του ξεχωριστού εργάτη, ούτε καν της ξεχωριστής ομάδας, ούτε τέλος - τέλος της πιο μεγάλης συλλογικότητας.

Οι επιστήμονες μπορούν να φτιάχνουν όπλα θανάτου χωρίς συνείδηση, όσο βέβαια λειτουργούν μόνο σαν “επιστήμονες”.

Ο καταμερισμός της γνώσης, συμβαδίζει με τον καταμερισμό κάθε συλλογικότητας, τεμαχίζει και ανασυνθέτει την εργασία έξω από το κοινωνικό αλλά και ανθρώπινο περιεχόμενο της. Ένας εργάτης με 5 – 10 – 20 χρόνια δουλειάς, γίνεται ουσιαστικά εργασιακά άχρηστος, όχι γιατί έχασε τη δυνατότητα την βιολογική για εργασία, αλλά γιατί δεν μπορεί να κατέχει τη δυνατότητα μιας “συγκεκριμένης” εργασίας. Η πολύχρονη δουλειά του αντί να του δώσει τη δυνατότητα να κατακτήσει το περιεχόμενο κάθε εργασίας, τον κάνει ανίκανο να κατέχει το περιεχόμενο οποιουδήποτε μέρους της κατατεμαχισμένης από το κεφάλαιο εργασίας.

Είναι φανερό σήμερα πως όσο πιο ειδικευμένος είναι κάποιος, όταν χάσει τη δουλειά του, τόσο πιο δύσκολα μπορεί να βρει άλλη εργασία.

Το φαινόμενο μάλιστα έχει πάρει τέτοιες διαστάσεις, που το κεφάλαιο για να κρατήσει ουσιαστικά σε θέσεις εφεδρικής εκμετάλλευσης τις τεράστιες μάζες εργατικής δύναμης που καταστρέφει, εφαρμόζει σα γιατρικό τη διαδικασία της ειδίκευσης και επανειδίκευσης, η οποία και πάλι προσφέρει νέα ποσά απλήρωτης εργασίας στο κεφάλαιο, καθώς η εργασία επανειδίκευσης πληρώνεται σαν “εργασία μαθητείας”.

Το ΣΧΟΛΕΙΟ του καπιταλισμού, εντάσσεται και από γνωσιολογική άποψη, συνολικά σ’ αυτή τη γνωσιοθεωρητική αντίληψη που παράγει το κεφάλαιο και στηρίζεται στις παράλληλες και κάθετες διαχωριστικές γραμμές των αποκομμένων και εξειδικευμένων γνώσεων.

Μέσα από αυτά τα πλαίσια πραγματοποιεί και τη σύνδεση σχολείου - παραγωγικής διαδικασίας, συνδέοντας με παράλληλες ευθείες την ταξική θέση με τη μόρφωση και την ένταξη στον κοινωνικό καταμερισμό της εργασίας.

Οι ανώτερες και ανώτατες βαθμίδες του γνωσιολογικού συστήματος ολοένα και περισσότερο υπάγονται κατ’ ευθεία στο κεφάλαιο. Η γνώση σαν “επιστήμη” συσσωρεύεται κατ’ ευθεία στο κεφάλαιο στα επιστημονικά εργαστήρια των πολυεθνικών.

Η γνώση αποκοινωνικοποιείται πλήρως, για να κοινωνικοποιηθεί στη συνέχεια μέσω της μισθωτής εργασίας και της αυτοαξιοποίησης του κεφαλαίου. Όσο μάλιστα η συγκέντρωση και η συγκεντροποίηση του κεφαλαίου προχωρεί, καθορίζοντας συγκεκριμένους “στρατηγικούς οικονομικούς τομείς” που επηρεάζουν τη συνολική παραγωγή σε παγκόσμια σήμερα κλίμακα, τόσο οι κατακτήσεις χιλιάδων αιώνων και αιώνων της ανθρωπότητας, κλειδώνονται στα συρτάρια 3 ή 4 κρατών και 5 ή 6 πολυεθνικών, μετασχηματισμένες επιπλέον σε καταστροφικές δυνάμεις για την ανθρωπότητα.

Δυνάμεις που μπορούν να κινηθούν από δυο με τρία χρηματιστηριακά κέντρα σ’ ολόκληρο τον κόσμο.

E. ΟΙ ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΕΙΣ ΣΤΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΤΑΞΙΚΗΣ ΔΙΑΣΤΡΩΜΑΤΩΣΗΣ

Μια από τις προσφιλείς θεωρήσεις της αστικής ιδεολογίας και του αναθεωρητισμού είναι ότι στις μεταβιομηχανικές κοινωνίες, καταργούνται ουσιαστικά τα όρια των ταξικών διαχωρισμών. Το κέντρο βάρους της εργασίας άλλαξε. Από την άμεση ζωντανή και χειρωνακτική εργασία, περάσαμε στην πνευματική εργασία.

Ακόμη πιο πολύ: Η άμεση ζωντανή σωματική εργασία παραμένει σαν αποτέλεσμα μόνο των φυσικών αδυναμιών και της έλευσης πνευματικής στασιμότητας όσων παραμένουν σωματικά εργαζόμενοι.

Η σωματική εργασία λοιπόν, άρα και οι εργάτες είναι εχθροί της προόδου, είναι μια φυσική κατώτερη τάξη που μόνο η ευσπλαχνία του κεφαλαίου τους επιτρέπει να υπάρχουν.

Η άλλη έκδοση της ίδιας ιδέας, είναι ότι ο άνεργος είναι άνεργος, όχι γιατί το κεφάλαιο παράγει για τις ανάγκες του τέτοιες κατηγορίες, αλλά για τι είναι τεμπέλης ή πνευματικά καθυστερημένος. Ο φασισμός των Χιτλερικών προγραμμάτων “Λεισμπορν” όχι μόνο είναι φανερός εδώ, αλλά έχει ξεπεραστεί, όπως το στούκας από το διαστημικό λεωφορείο.

Το αποτέλεσμα της άρνησης της τοξικότητας των κεφαλαιοκρατικών κοινωνιών θα ‘ναι ολοκληρωτικός φασισμός και μόνο.

Η εξελικτική διαμόρφωση του πλήρους εκφασισμού έχει την αντικειμενική βάση της στο είδος της κοινωνικοποίησης του κεφαλαίου που γεννά ο κεφαλαιοκρατικός τρόπος παραγωγής. Αναπτύσσεται με την ανάπτυξη που αυτός ο κεφαλαιοκρατικός τρόπος παραγωγής, πραγματοποιεί την εξέλιξη της παραγωγικής δύναμης της εργασίας.

Το μεγάλο συγκεντρωμένο και συγκεντρωποιημένο κεφάλαιο αναπαράγεται όχι πια από τον άμεσο κεφαλαιούχο ιδιοκτήτη”, αλλά από πολύπλοκα συστήματα διεύθυνσης και προγραμματισμού.

Η ατομική ιδιοκτησία των μέσων παραγωγής στην περιοχή υψηλής συγκεντροποίησης του κεφαλαίου, χάνει την άμεση προσωποποιημένη μορφή της μόνο και μόνο για να διατηρηθεί σαν τέτοια.

Ασκείται μέσα από πολυαριθμότερα στρώματα τεχνοκρατών και επιστημονικών επιτελείων, αλλά συγκεντρώνεται σε μερικά διεθνούς τύπου φόρουμ μερικών δεκάδων μεγαλοκαπιταλιστών.

Είναι φανερό πως μέσα από αυτή τη διαδικασία πολυαριθμούνται τα αστικά στρώματα κύρια από το χώρο της επιστήμης. Η διάνοηση διαμορφώνει αυτόνομα, συνεκτικά κυρίαρχα αστικά στρώματα με προχωρημένη αστική ιδεολογία.

Δεν εξαντλεί όμως εκεί τη δράση του το κεφάλαιο.

Η κεφαλαιοποίηση της γνώσης - επιστήμης δίνει τη δυνατότητα μέσω του ειδικού “καπιταλιστικού σχολείου”, σε μια σειρά στρώματα της διάνοησης, να αξιοποιήσουν έτσι τη γνώση - σαν κεφάλαιο - αναπαράγοντας ευρύτερα μεσαία στρώματα δεμένα άμεσα και έμμεσα με την αστική τάξη.

Το κεφάλαιο μάλιστα όσο πιο γρήγορη είναι η διαδικασία ανάπτυξης της παραγωγικής δύναμης και της συγκέντρωσης του, τόσο περισσότερο έχει ανάγκη να κινητοποιήσει ληστρικά

- αγύρτικα- παρασιτικά τα τμήματα του μικρομεσαίου κεφαλαίου για να γλιτώσουν από την καταστροφική υλική και ηθική υπαξίωσή τους.

Αυτή μάλιστα η κινητικότητα του μικρομεσαίου κεφαλαίου και στρωμάτων, δημιουργεί ιδεολογία η οποία καλλιεργεί αυταπάτες και σε τμήματα της εργατικής τάξης της ίδιας.

Δημιουργεί στη σκέψη του κάθε ξεχωριστού εργάτη την εντύπωση ότι μπορεί να γίνει κεφαλαιούχος καπιταλιστής, αν υποτάξει την ίδια την εργατική του δύναμη. Αν ο ίδιος χωρίσει το αξιακό του προϊόν σε “αξία και υπεραξία”.

Η φιλελεύθερη ατομικότητα τρυπάει στις γραμμές της εργατικής τάξης της ίδιας, μέσα από μια οριζόντια και κάθετη διαστρωμάτωση στο κεφαλαιοκρατικό εργασιακό προτσές. Διαστρωμάτωση που πραγματοποιείται αυτόματα από το κεφάλαιο, αλλά και συνειδητά μέσα από την επιστημονική οργάνωση του κεφαλαιοκρατικού προτσές. Τη διαστρωμάτωση αυτή για να την πραγματοποιήσει, αξιοποιεί αφ’ ενός μεν κάθε φυσικού τύπου διαφορετικότητα - φύλο, ηλικία, κλπ.

Αλλά και κάθε κοινωνικού τύπου διαφορετικότητα που σε τελευταία ανάλυση παράγει η ίδια η κεφαλαιοκρατική κοινωνία, για να ολοκληρώσει τη διαφορετική - κλιμάκωση εκμετάλλευση της εργασίας και παράλληλα και κάθετα.

Για να υπαξιώνει μέσω του μισθού εργασίας, την εργασία. Το κεφάλαιο αυξάνει έτσι την καταπίεση των ήδη υπαρχόντων μορφών διαφορετικής αξιολόγησης της εργασίας (γυναίκεία, παιδική) αλλά παράγει πολλαπλασιαστικά και άλλες μορφές κοινωνικής καταπίεσης, βασισμένες στις πιο διαφορετικές φυσικές και κοινωνικές ιδιαιτερότητες του ανθρώπου για να κάνει την εργατική του δύναμη εμπορευματική ανταλλακτική αξία.

Ένα ολόκληρο πλέγμα κοινωνικών διαχωριστικών γραμμών, πολυπλοκοποιεί την ταξική δόμηση της κοινωνίας, κάνει *ακόμη* πιο πολύπλοκη και αντιφατική την εξέλιξη της, διαφοροποιεί την πολιτική συμπεριφορά των τάξεων και στρωμάτων, την αλληλοσυμπλοκή των συμφερόντων τους. Όμως δεν μπορεί να καταργήσει τις βασικές διαχωριστικές γραμμές αστικής και εργατικής τάξης.

Αντίθετα τα όρια τους γίνονται, αποκτούν πιο ολοκληρωμένο χαρακτήρα, καθώς η αλλοτρίωση αποκτά πιο γενικό και πιο καθολικό χαρακτήρα.

Αυτό που τελικά μέσα από την επιστημονικοτεχνική επανάσταση αναδειχίνεται σαν αναγκαιότητα είναι:

- Η εργατική τάξη να κατακτήσει και να ασκήσει τον ηγετικό κοινωνικό της ρόλο.
- Η ανάγκη η εργατική τάξη να γίνει επαναστατική κατακτώντας την επαναστατική ιδεολογία.
- Η ανάγκη να διαμορφώσει την πολιτική της πρωτοπορία σε κόμμα νέου τύπου.
- Η ανάγκη να κατακτήσει την εξουσία.

Από όποια πλευρά κι αν εξετάσει κανείς το κεφαλαιοκρατικό προτσές εργασίας μόνο σ’ αυτά τα συμπεράσματα μπορεί να καταλήξει.

Σήμερα η ανάγκη αφομοίωσης των συμπερασμάτων αυτών ανεβαίνει πολλαπλασιαστικά καθώς τα κύματα της αντεπανάστασης φουσκώνουν καθημερινά.

ΣΤ'. ΔΙΕΘΝΙΚΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ ΚΑΙ ΟΙ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΟΙ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Η αστική ιδεολογία και ο αναθεωρητισμός προβάλλουν με ιδιαίτερη ένταση τη θεωρία άμβλυσης και απάλειψης των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών μέσα από τη διεθνοποίηση του κεφαλαίου.

Τα πράγματα βέβαια δεν είναι έτσι. Γιατί, η “διεθνοποίηση” δεν είναι αποτέλεσμα διαλόγου ισοτίμων εταίρων που συνενώνουν τις δυνάμεις τους, για κάποιο συγκεκριμένο και προσδιοριστικό αποτέλεσμα.

Η “διεθνοποίηση” είναι μια φάση, η ανώτερη, της διαδικασίας συσσώρευσης και συγκεντροποίησης του κεφαλαίου για να κατακτήσει μια “ειδική έκτακτη μονοπωλιακή πηγή κέρδους” κάθε φορά, σαν αποτέλεσμα της ανάπτυξης της παραγωγικής δύναμης της εργασίας.

Αυτό είναι που την καθοδηγεί, αναπτύσσει τους νόμους κίνησης της, αποκαλύπτει τις νομοτέλειες της.

Επεκτείνει τα χαρακτηριστικά της. Από οικονομική την κάνει πολιτική, νομισματική, κοινωνική, πολιτιστική.

Το πολυεθνικό μονοπώλιο δε χάνει όμως τον ιμπεριαλιστικό του χαρακτήρα ούτε προς τις εξωτερικές προς αυτό οικονομικές ενότητες - εκεί τον διατηρεί σαν συνεταιρισμός των ιμπεριαλιστών - ούτε όμως και ανάμεσα στις ιδιαίτερες ιμπεριαλιστικές ενότητες μέσα στις οποίες συγκροτείται.

Αντίθετα ανάγει και τον ίδιο τον μητροπολιτικό του ιμπεριαλιστικό χώρο, σαν ζωτικό χώρο υπό αναδιανομή *ανάμεσα* στους εταίρους εθνικούς ιμπεριαλισμούς.

Αυτό μπορούμε να πούμε ότι είναι ένα έντονα καινούργιο χαρακτηριστικό της διεθνοποίησης του κεφαλαίου στη σημερινή φάση της.

Φάση που τα χαρακτηριστικά της είναι ότι έχουν διαμορφωθεί 4 με 5 στρατηγικοί τομείς της οικονομίας σε παγκόσμιο επίπεδο και αυτοί είναι συγκεντρωμένοι σε μια 10αδα πολυεθνικών μονοπωλίων και σε λιγότερο από 10 ιμπεριαλιστικές χώρες οι οποίες βέβαια τελικά συγκροτούνται σε τρία βασικά κέντρα.

Μια μεταβολή στην παραγωγική δύναμη της εργασίας σε έναν από αυτούς τους στρατηγικούς τομείς μπορεί να επηρεάσει καθοριστικά ολόκληρη την κεφαλαιοκρατική παραγωγή, να την αναστατώσει σε διεθνή κλίμακα.

Να επηρεάσει τις ενδοϊμπεριαλιστικές ισορροπίες.

Το πολυεθνικό μονοπώλιο περιέχει στην εσωτερική φύση του τη διαπάλη των εθνικών ιμπεριαλισμών, για κυριαρχία στο στρατηγικό τομέα οικονομίας που ελέγχει.

Τη διαπάλη αυτή στη σημερινή φάση αλματώδους ανάπτυξης της παραγωγικής δύναμης της εργασίας την περιέχει και θετικά αλλά και αρνητικά.

Η επιστημονικοτεχνική επανάσταση, γεννά και τεχνολογίες καταστροφής αντίπαλων τεχνολογιών. Αν και βρισκόμαστε στην αρχή τέτοιων φαινομένων αυτά θα μεγαλώσουν στο μέλλον.

Ο “ΙΟΣ” του κομπιούτερ είναι ένα μόνο δείγμα των τάσεων αυτών του κεφαλαίου.

Το κεφάλαιο στην πορεία συγκρότησης του σε πολυεθνικές ενότητες μεγιστοποιεί μια αντιθετική τάση του. Από τη μια να αναπτύσσει όσο γίνεται πιο γρήγορα την παραγωγική δύναμη ώστε να κατακτά το “έκτακτο μονοπωλιακό κέρδος” και από την άλλη να θέλει να του δώσει την πηγή του “έκτακτου μονοπωλιακού κέρδους” τα χαρακτηριστικά “φυσικής μονοπωλιακής δύναμης” και μάλιστα αξεπέραστης.

Η αναπαραγωγή του κεφαλαίου στο χρόνο έρχεται σε σύγκρουση με την αναπαραγωγή του στο χώρο.

Το ότι ο μισός πληθυσμός του πλανήτη δεν μπορεί να οργώσει ούτε καν με πρωτόγονα μέσα τη γη του, δεν είναι καθόλου άσχετο από την αντίθεση αυτή του κεφαλαίου στο επίπεδο που ορίζει η πολυεθνικοποίησή του.

Την τέτοια αντίθεση του το κεφάλαιο προσπαθεί να τη λύσει με τη μερική αυτονόμηση μερών του μεγάλου συγκεντρωμένου κεφαλαίου ώστε να λειτουργήσει με διαφοροποιημένους όρους συσσώρευσης. Όμως η διαφοροποίηση αυτή δεν μπορεί να κινείται ανάμεσα στις βαθμίδες της παραγωγικής δύναμης που καθορίζονται από το μεγάλο συγκεντρωμένο κεφάλαιο. Το αυτονομημένο κεφάλαιο μόνο ανάμεσα στα δυο επίπεδα πραγματοποίησης του ειδικού μονοπωλιακού κέρδους μπορεί να δουλέψει, αναπτύσσοντας στον πιο μεγάλο βαθμό την αγυρτεία και τη ληστρική τους, απέναντι στην εργατική δύναμη.

Είναι φανερό σήμερα πως η ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων είναι τέτοια, που μπορούσε να εξασφαλιστεί η εργασία σε όλο τον ικανό πληθυσμό του πλανήτη μας.

Όμως αυτό δε γίνεται ούτε μπορεί να γίνει από το κεφάλαιο, παρά μόνο κάτω από ειδικούς όρους, οι οποίοι όμως τελικά αρνούνται την ύπαρξη του κεφαλαίου σαν κεφάλαιο.

Έτσι σήμερα 15 και πάνω χρόνια από την παραγωγή του ρομπότ σαν ανώτατη έκφραση της αυτοματοποιημένης και της παραγωγικής δύναμης, το κεφάλαιο δεν έλυσε τα προβλήματα της κοινωνίας βέβαια, αλλά δεν έλυσε ούτε και τα δικά του.

Πέρα από την οικονομετρία του χρόνου που με τα συστήματα της ρομποτικής και αυτοματοποίησης οργανώνεται η εργασιακή διαδικασία ώστε να ληστεύεται στο μέγιστο βαθμό η εργατική δύναμη στην αλληλοδιαδοχή και αλληλοσύνδεση των φάσεων πραγματοποίησης της σχετικής και απόλυτης υπεραξίας, το κεφάλαιο ψάχνει για ένα ακόμα ανώτερο επίπεδο ανάπτυξης της παραγωγικής δύναμης της εργασίας, ώστε να μπορεί να αξιοποιήσει σε έκταση και την αυτοματοποιημένη της.

Αυτό σημαίνει ότι ψάχνει ουσιαστικά νέους κοινωνικούς εκμεταλλευτικούς όρους ένταξης της εργατικής δύναμης στην εργασιακή διαδικασία:

- Η ενοικίαση των εργατικών μαζών και της δύναμης τους σαν συστατικό ουσιαστικά του πάγιου κεφαλαίου.
- Η ενοικίαση ολόκληρων παραγωγικών κλάδων.
- Η ενοικίαση “κρατών - εθνών” σαν νομικές υποκατηγορίες των κυρίαρχων ιμπεριαλιστικών κατηγοριών.
- Ο δουλοκτητισμός, ο φεουδαρχικός δεσποτισμός, ο ατομισμός του ελεύθερου ανταγωνισμού ενοποιούνται από τον ιμπεριαλισμό σε νέα ανώτερα επίπεδα.
- Στον ολοκληρωτικό κοινωνικό και πολιτικό εκφασισμό.

Το σάπισμα του ιμπεριαλισμού συνιστάται και σε τούτο: Ότι παράγει και αναπαράγει του υλικούς και κοινωνικούς όρους για να μην ξεπεραστεί, καταστρέφοντας ακριβώς εκείνους τους όρους που επιτρέπουν το πέρασμα σε μια ανώτερη βαθμίδα κοινωνικής οργάνωσης και σχέσεων.

Η διεθνική πολυεθνική συγκέντρωση και συγκεντροποίηση του κεφαλαίου, κάνει βασικό πρόβλημα για το κεφάλαιο το ξεπέρασμα του σημερινού επιπέδου ανάπτυξης της παραγωγικής δύναμης της εργασίας.

Αυτό γίνεται καθοριστικό στους διεθνείς ιμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς του οποίους οδηγεί σε παροξυσμό, αναπαράγοντας και όλες τις αντιθέσεις των ιστορικά διαμορφωμένων εκμεταλλευτικών κοινωνιών από την πρωτόγονη φυλετική αντιπαλότητα μέχρι τον σύγχρονο εθνικισμό και κοινωνικό ρατσισμό.

Δεν είναι καθόλου τυχαίο σήμερα που η Ιαπωνία μιλάει για ιστορικό ξεπέρασμα της ΛΕΥΚΗΣ ΦΥΛΗΣ. Οι ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ για το ΔΥΤΙΚΟ ΛΕΥΚΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ σαν ανθρώπινο ιστορικό όριο κλπ. Ολόκληρη η κεφαλαιοκρατική παραγωγή συγκεντροποιείται και καθορίζεται από πέντε πολυεθνικοποιημένους στρατηγικούς τομείς:

- την ηλεκτρονική,
- την αεροδιαστημική,
- την χημειοβιοτεχνολογία,
- την ενέργεια,
- τις ειδικές μηχανοκατασκευές.

Κάθε “επαναστατική” κατάκτηση παραγωγικής μεθόδου σε αυτούς μπορεί να αναστατώσει ουσιαστικά ολόκληρη την κεφαλαιοκρατική αναπαραγωγή.

Αυτοί οι πέντε τομείς με ανισότητες βέβαια είναι συγκεντρωμένοι στα τρία κύρια ιμπεριαλιστικά κέντρα, ΑΜΕΡΙΚΗ –ΙΑΠΩΝΙΑ - Ε.Ο.Κ.

Το βασικό πρόβλημα που ανιχνεύουν για ένα ανώτερο επίπεδο παραγωγικής δύναμης είναι η σχετική αλλά μαζική εξοικονόμηση νεκρής εργασίας από τα αντικείμενα παραγωγής, για να γίνει δυνατή η τεράστια υπαξίωση ζωντανής εργασίας και να δουλεύει το κέρδος.

Εκεί που κατά κύριο λόγο φαίνεται να δίνεται η μάχη είναι η ενέργεια. Όχι όμως βέβαια η πυρηνική. Αυτή είναι ουσιαστικά ξεπερασμένη. Αν και μπορεί να επεκτείνεται η χρήση της, ο τομέας δεν μπορεί να δώσει στο κεφάλαιο αυτό που θέλει και καθορίζουν οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί, τουλάχιστον σήμερα.

Η μάχη φαίνεται να εξελίσσεται στην περιοχή της υδρογονικής σύντηξης, στην ηλιακή ενέργεια, την αποθήκευση και μεταφορά της ενέργειας.

Τόσο η μια όσο και η άλλη κατεύθυνση δένονται άμεσα με την ηλεκτρονική, την αεροδιαστημική, τη χημειοβιοτεχνολογία αλλά και τις ειδικές μηχανοκατασκευές.

Αυτοί οι τομείς καθορίζουν, και οδηγούν συνολικά την κεφαλαιοκρατική συσσώρευση σε παγκόσμια κλίμακα ώστε:

1. Να κατακτηθεί μια νέα μονοπωλιακή παραγωγική δύναμη.

2. Να οργανωθεί η παραγωγική διαδικασία σε ένα ανώτερο επίπεδο οικονομίας χρόνου.
3. Να ενοποιηθεί ο εργάσιμος και ελεύθερος χρόνος και να υπαχθεί σαν ενιαίος εργασιακός χρόνος στο κεφάλαιο.
4. Να αναδιαταχθεί γεωγραφικά και αναπτυξιακά ο κόσμος.

Ο κόσμος βρίσκεται μπροστά σε στρατηγικού χαρακτήρα μεταβολές των διαφόρων ισορροπιών του. Οι διαμάχες για τη μεταφορά του κέντρου βάρους του παγκόσμιου πολιτισμού έχουν ξεκινήσει. Η κεφαλαιοκρατική επανανοποίηση του διασπασμένου από την Οκτωβριανή επανάσταση κόσμου, είναι μια σημαντική φάση αυτής της πορείας που επιδιώκει το κεφάλαιο.

Z. ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΩΝ ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΩΝ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΩΝ

Η καθολικότητα της ιδεολογικής επίθεσης της αντεπανάστασης, φανερώνει με τον καλύτερο τρόπο, ότι αυτή δεν αρκείται στην ανατροπή απλά των σημερινών μεταβατικών σοσιαλιστικών κοινωνιών.

Επιδιώκει ν' ακυρώσει, ν' αναιρέσει ολόκληρη την μεταοκτωβριανή ιστορική πορεία του κόσμου.

Όχι τυχαία. αλλά, γιατί η πορεία, όποια κι αν είναι η κατάληξη της πάλης σ' αυτές τις κοινωνίες σήμερα, δρα επιταχυντικά στην ιστορική εξέλιξη;

Ο Οκτώβρης και η πορεία που άνοιξε, με τις όποιες αδυναμίες, λάθη, διαστρεβλώσεις, οπισθοχωρήσεις και ανατροπές, έκανε ορατά τα όρια ζωής των κεφαλαιοκρατικών κοινωνιών.

Συντόμεινε κατά πολλές δεκαετίες και αιώνες ίσως το ιστορικό τέλος της κεφαλαιοκρατίας, όχι με την εξαφάνιση της ανθρωπότητας, αλλά με το ξεπέραςμα των κοινωνιών της.

Αυτή είναι η πραγματικότητα, αυτή είναι η αλήθεια μας!

Αυτήν πρέπει να προσπαθούμε να ξεκαθαρίσουμε.

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑ Η ΡΩΣΙΚΗ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ;

Μια ιδιαίτερα βολική θεωρία, που χωράει κάθε χρώμα και απόχρωση της αντεπανάστασης και του αναθεωρητισμού, είναι η θέση, ότι η Ρωσική προλεταριακή επανάσταση ήταν μια ιστορική απόκλιση - ανωμαλία, λόγω της καθυστέρησης της Ρωσίας στην καλύτερη περίπτωση, ή των εκλεκτών χαρακτηριστικών των Σλάβων στην πιο τραβηγμένη ρατσιστική άποψη!

Ο Μαρξισμός διαψεύστηκε άρα σ' ένα κεφαλαιώδες ζήτημα, άρα ξεπεράστηκε ιστορικά!

Το πρόβλημα της ωριμότητας των όρων της προλεταριακής επανάστασης είναι πρόβλημα των απόλυτων ορίων ανάπτυξης του καπιταλισμού. (Να διερευνήσουμε, αν έχει κι άλλο στάδιο ανάπτυξης εκτός από τον Ιμπεριαλισμό)!

Η ολοκληρωτική αντικειμενοποίηση των όρων της προλεταριακής επανάστασης κάνει άχρηστη και περιττή (σήμερα επιζήμια για τη δημοκρατία!!!) την ύπαρξη πολιτικής πρωτοπορίας, προλεταριακού επαναστατικού κόμματος, ξεπερνάει την ίδια την ανάγκη προλεταριακής επανάστασης, προλεταριακής εξουσίας και Κράτους!!

Το επαναστατικό κόμμα του προλεταριάτου σαν ιδεολογική, πολιτική και οργανωτική ενότητα, το λιγότερο υπαγορεύτηκε από την “καθυστέρηση”. Η δικτατορία του προλεταριάτου επίσης.

Το “προλεταριακό κόμμα” και η “δικτατορία του προλεταριάτου” έτσι, μετατράπηκαν και τα ίδια σε φορείς καθυστέρησης, είναι στις μέρες μας ξεπερασμένες ιστορικές κατηγορίες. Αυτή είναι ολόκληρη η ουσία τη υπόθεσης! Ο “ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΣΜΟΣ” είναι μια νέα κατηγορία, που κάνει το σοσιαλισμό υπόθεση του “ΔΙΑΤΑΞΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΗ”! των “αυτόνομων” κινημάτων!, του “σχεδιασμένου” κράτους, των ειδικών του αυτοδιαχειριστικού επιχειρείν!!

Ο Σοσιαλισμός από πράξη και ηθική - ιδεολογία γίνεται αστική ηθικολογία του μοιραίου. Μεταφυσικό τέρμα του αγνωστικισμού.

Η Παρισινή Κομμούνα έδειξε ότι είναι δυνατές οι προλεταριακές επαναστάσεις. Ο Οκτώβρης, ότι αυτές μπορούν να νικήσουν.

Σήμερα πρέπει να δείξουμε ότι μπορούμε να οικοδομήσουμε το σοσιαλισμό.

Γιατί έγιναν δυνατές, ποιους νίκησαν, από ποιους νικήθηκαν και γιατί, ποιους πρέπει να νικήσουν, μένει απροσδιόριστο! Αυτά θ’ αναδειχθούν αποκλειστικά από το μέλλον, σαν αυθόρμητη αλληλοσύνδεση του “ΑΥΤΟΝΟΜΟΥ” μέσα από το διαταξικό δημοκρατισμό.

Αυτό που βέβαια παράγεται τελικά, είναι η ιδεολογική εξομάλυνση ανάμεσα στην ΑΝΤΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και τον ΑΝΑΘΕΩΡΗΤΙΣΜΟ και στο προκείμενο των μεταβατικών κοινωνιών των σοσιαλιστικών επαναστάσεων, στην κυριαρχία της ΑΝΤΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ και πάνω στον αναθεωρητισμό!

Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΤΩΝ ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΩΝ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΩΝ

Στη φιλολογία για το χαρακτήρα των κοινωνιών αυτών, οι απόψεις συνθέτουν ένα πραγματικό ουράνιο τόξο. Ένα ουράνιο τόξο, που μόλις λείψουν τα σώματα που σκεπάζουν το φως, τότε το ουράνιο τόξο είναι το γνωστό λευκό φως. Ανεξάρτητα από την ορθότητα επιμέρους προσεγγίσεων, τόσο μεθοδολογικά όσο και σε συμπεράσματα, όλες οι τοποθετήσεις στο πρόβλημα χαρακτηρίζονται από την τάση “ΔΙΚΑΙΩΣΗΣ” σε σχέση με τις συντελούμενες εξελίξεις, πράγμα που επικαλύπτει και την όποια ορθή μεθοδολογία και τα όποια επιμέρους συμπεράσματα.

Από την ΑΣΤΙΚΗ ΑΠΟΨΗ ότι ο Σοσιαλισμός δεν μπορεί παρά ν’ αποτύχει, άρα ήταν σοσιαλισμός αποτυχημένος.

Άρα, δεν υπάρχει σοσιαλισμός! Μέχρι την άποψη ότι ο σοσιαλισμός δεν μπορεί ν’ αποτύχει, άρα δεν ήταν σοσιαλισμός. Άρα μπορεί να υπάρξει σοσιαλισμός. Όλες φαίνονται να κατέχουν το ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ, αλλά το φυλάνε ζηλότυπα. Όχι χωρίς συμφέρον, όμως.

Το ζητούμενο είναι το ίδιο, από διαφορετικές όμως σκοπιές.

Οι μεταοκτωβριανές μεταβατικές σοσιαλιστικές κοινωνίες ήταν μια ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΩΜΑΛΙΑ.

Για τους πρώτους σαν “σοσιαλισμός” γενικά.

Για τους δεύτερους, σαν ειδικό περιεχόμενο, μορφή, διαδικασίες.

Μόλις, όμως, με μια τέτοια ριζική τομή ξεμπλέξεις από τα άμεσα προβλήματα να δικαιολογήσεις τις σχέσεις με αυτές τις κοινωνίες, τα προβλήματα μπαίνουν και πάλι επί τάπητος.

“ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ”, κόμμα, εργατική εξουσία, ιδιοκτησία, οικονομία, κεφάλαιο, κέρδος, κρίσεις, επανάσταση, ταξική πάλη...

Η μόνη λύση τότε είναι βέβαια η θέση Φουκουγιάμα: “Η κοινωνία της αγοράς είναι το όριο της ανθρώπινης ιστορίας.”

Τι ήταν και τι είναι, όμως αυτές οι κοινωνίες;

Αυτό που γέννησαν η Οκτωβριανή σοσιαλιστική επανάσταση και οι μετέπειτα λαϊκοδημοκρατικές επαναστάσεις.

Τίποτα λιγότερο και τίποτα περισσότερο.

Ήταν και παραμένουν ακόμη εν δυνάμει!

Μεταβατικές κοινωνίες με Σοσιαλιστικές βάσεις παραγωγής, που διατήρησαν όμως ταυτόχρονα και κυρίαρχα στοιχεία του κεφαλαιοκρατικού καταμερισμού της εργασίας.

Από ένα σημείο, μάλιστα, και πέρα της κεφαλαιοκρατικής ανάπτυξης στο στάδιο του Ιμπεριαλισμού, αυτά τα κεφαλαιοκρατικά χαρακτηριστικά του καταμερισμού της εργασίας θα παρουσιάζονται ακόμη πιο εκτεταμένα στις μεταβατικές σοσιαλιστικές κοινωνίες των προλεταριακών επαναστάσεων.

Η κατάργηση της ατομικής ιδιοκτησίας και η κρατικοποίηση των μέσων παραγωγής με τον κεντρικό σχεδιασμό, επιτρέπουν ώστε η οικονομική ανάπτυξη, η παραγωγική διαδικασία να συντελείτε με βάση τις ανάγκες της κοινωνίας. Χτυπούνε την κυριαρχία του κέρδους σαν οικονομική κατηγορία και τροποποιούν ριζικά την ισχύ του νόμου της ΑΞΙΑΣ.

Κρατικοποίηση και κεντρικός σχεδιασμός είναι απαραίτητοι και αναγκαίοι όροι της σοσιαλιστικής οικοδόμησης. Αποτελούν, όμως, σε όλη τη διάρκεια της μεταβατικής κοινωνίας ανολοκλήρωτη αν και ανώτερη δυνατή μορφή ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗΣ.

Αποτελούν λειτουργική, εν δυνάμει κοινωνικοποίηση, που ολοκληρώνεται μόνο έμμεσα. Πολιτικά, διαμέσου της εξουσίας της εργατικής τάξης!

- Κρατικοποίηση των μέσων παραγωγής.
- Κεντρικός σχεδιασμός
- Εξουσία της εργατικής τάξης

Αυτοί είναι οι τρεις βασικοί όροι του σοσιαλιστικού μετασχηματισμού, της ύπαρξης του σοσιαλισμού σαν προοπτική της κοινωνίας μετάβασης.

Ο σχεδιασμός της υλικής παραγωγής, η πραγματοποίηση της μπορεί να γίνει με βάση τις ΑΝΑΓΚΕΣ και όχι να καθορίζονται από το κέρδος.

Όμως, εδώ, είναι το πρόβλημα πάλι από την ανάποδη, που καθορίζει την ισχύ του νόμου της αξίας, διατηρεί το κέρδος σε υπολανθάνουσα μεν μορφή, αλλά με συγκεκριμένο ρόλο στην κοινωνική αναπαραγωγή.

Η διανομή δεν είναι παρά οι παραγωγικές σχέσεις με άλλη μορφή.

Ποιες ανάγκες και πως καθορίζονται, λοιπόν.

Υπάρχει η πόλη και το χωριό, ο ειδικός και ο ανειδίκευτος, υπάρχει η Διοίκηση, η Διεύθυνση, ο υπεύθυνος, υπάρχουν οι διάφοροι κλάδοι παραγωγής, που απαιτούν διαφορετικούς ρυθμούς συσσώρευσης κλπ.

“Ολόκληρο το παλιό καπιταλιστικό εργοστάσιο”, με την ευρεία έννοια.

Υπάρχει μια τεράστια κλιμάκωση ΑΝΑΓΚΩΝ, που πηγάζουν όχι από τις καθ’ αυτές ανάγκες, του ανθρώπου, αλλά από τη θέση μου στην “ΠΑΛΙΑ ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ”, μέχρι το μετασχηματισμό της εσωτερικής δομής της ίδιας της μηχανής. Αυτά όλα βάζουν αντικειμενικά όρια στον περιορισμό του νόμου της αξίας.

Η διανομή στη Σοσιαλιστική κοινωνία (όχι την κομμουνιστική) το πολύ γίνεται με βάση τη ζωντανή εργασία του προϊόντος, με μέτρο της το χρόνο που ξοδεύεται.

Αυτό είναι σχεδόν πλήρως κατάργηση του νόμου της αξίας. Σχεδόν, γιατί το “πλήρης κατάργηση” σημαίνει απαλλαγή της εργασίας από κάθε στοιχείο καταναγκασμού, πάνω στον άνθρωπο.

Η διανομή και η ανταλλαγή, λοιπόν, στις μεταβατικές σοσιαλιστικές κοινωνίες, εξακολουθεί να γίνεται με βάση το ποσό της νεκρής και της ζωντανής εργασίας, που περιέχει το προϊόν, σε σημαντικό βαθμό.

Άρα, στον καταμερισμό εργασίας εξακολουθούν να υφίστανται, στον ίδιο βαθμό, κεφαλαιοκρατικές σχέσεις, που έχουν τη δυνατότητα να επηρεάζουν τον κεντρικό σχεδιασμό στη λειτουργία του “υπερπροϊόντος”, προς συγκεκριμένη κατεύθυνση, που θα ενισχύουν και θα επεκτείνουν αυτές τις σχέσεις.

Το κέρδος, μέσα από την ιδιωτικοποίηση που πραγματοποιείται στις σχέσεις διανομής, εμφανίζεται σαν παράγοντας της κοινωνικής αναπαραγωγής έμμεσα μεν, αλλά σημαντικά.

Η μεταβατική κοινωνία εξακολουθεί να έχει μεταβατικά χαρακτηριστικά.

Ολόκληρη η διαδρομή της είναι μια διαδρομή ταξικής πάλης. Είναι μια συνεχής επαναστατική διαδικασία με οξύνσεις και υφέσεις, μέχρι την ολοκληρωτική μεταμόρφωση της εσωτερικής δομής της παλιάς παραγωγικής μηχανής.

Η μεταβατική σοσιαλιστική κοινωνία περιέχει, λοιπόν εγγενείς αντιφάσεις, που μπορούν να εξελιχτούν κάτω από μια σειρά όρους σε καθοριστικές ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ για το ξαναγύρισμα, ολοκληρωμένα, στην κεφαλαιοκρατία.

ΑΥΤΟ είναι το πρόβλημα, σήμερα!

Ένα πρόβλημα που απαιτεί συγκεκριμένη τοποθέτηση τόσο στους όρους που του δίνουν τη σημερινή εκρηκτικότητα, όσο και στη στάση απέναντι σ’ αυτό καθ’ αυτό το πρόβλημα.

Το πρόβλημα που πρέπει ν’ απαντηθεί, είναι αν οι αντικειμενικοί όροι που ευνοούν την εκ νέου αναπαραγωγή και επέκταση των κεφαλαιοκρατικών σχέσεων παραγωγής είναι καθο-

ριστικού χαρακτήρα. Αν η κεφαλαιοκρατική παλινόρθωση σε μια σοσιαλιστική χώρα είναι λίγο ως πολύ νομοτελειακή από αντικειμενικού χαρακτήρα συνθήκες. Εκτός από την περίπτωση της άμεσης εξωτερικής πολεμικής επέμβασης, που και αυτή αποτελεί μόνο περιορισμένα αντικειμενικό όρο, σε καμιά άλλη περίπτωση η κεφαλαιοκρατική παλινόρθωση δεν μπορεί να θεωρηθεί σαν αντικειμενικού χαρακτήρα εξέλιξη.

Η ανατροπή της λειτουργικής κοινωνικοποίησης των μέσων παραγωγής, που υλοποιείται με την κρατικοποίηση τους, δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί απλά με τη σταδιακή ενίσχυση των χαρακτηριστικών του κεφαλαιοκρατικού καταμερισμού της εργασίας, που υπάρχουν στη μεταβατική σοσιαλιστική κοινωνία.

Η κοινωνικοποίηση αυτή μπορεί να αλλοιωθεί, να περιοριστεί μέσα από τους όρους της διανομής, που αναγκαστικά υπεισέρχονται στον κεντρικό σχεδιασμό, όμως δεν μπορεί ν' ανατραπεί. Η κρατικοποίηση βάζει φραγμό σ' αυτή τη διαδικασία.

Μονό έμμεσα, δια μέσου του κεντρικού σχεδιασμού, όπου ο υποκειμενικός παράγοντας λειτουργεί αποφασιστικά, μπορούν να περιοριστούν τα λειτουργικά όρια της κοινωνικοποίησης των μέσων παραγωγής και για να μπλοκαριστεί η κοινωνική αναπαραγωγή, να οδηγήσει σε δημιουργία κρίσης τη σοσιαλιστικού χαρακτήρα παραγωγή. Να αχρηστεύσει κοινωνικά κεφάλαια, να δημιουργήσει εν δυνάμει εργατικό περισσευούμενο πληθυσμό. (Εν δυνάμει ανεργία, ανέχεια κλπ.)

Η αντίφαση αυτή που γεννιέται και αναδειχεται πάνω στις αναγκαστικά παραμένουσες κεφαλαιοκρατικές σχέσεις και στη καθυστέρηση των σοσιαλιστικών κοινωνικών σχέσεων, δεν μπορεί παρά να λυθεί με την ένταση της ταξικής πάλης και το προχώρημα των κοινωνικών σχέσεων.

Η κρατικοποίηση των μέσων παραγωγής και ο κεντρικός σχεδιασμός είναι δυο διαφορετικές μορφές του ίδιου βασικού υλικού όρου του σοσιαλιστικού μετασχηματισμού της ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ της εργατικής τάξης. Μέσω του κεντρικού σχεδιασμού εκφράζεται ακριβώς το εύρος κάθε φορά της λειτουργικής κοινωνικοποίησης της κρατικής ιδιοκτησίας.

Οι σχέσεις διανομής που υλοποιούνται με τον κεντρικό σχεδιασμό, δείχνουν ότι αυτή η ιδιοκτησία είναι ατελής κοινωνικοποίηση και θα 'ναι τέτοια, όσο βέβαια παραμένει ιδιοκτησία. Όμως, είναι και ιδιοκτησία σε σχέση και με την ίδια την εργατική τάξη. Δεν της ανήκει ολοκληρωτικά - έστω και μέσα στο κράτος της - μόνο έμμεσα. Δεν της ανήκει εξίσου.

Η αρχή "από τον καθένα ανάλογα με τις δυνατότητες του, στον καθένα ανάλογα με την εργασία του" κρύβει μέσα της όχι μόνο άνιση κατανομή ανάμεσα στην εργατική τάξη και τα στρώματα εκείνα τα παλιά, που αλλοτριώθηκαν πολιτικά και εν μέρη κοινωνικά, αλλά και ανάμεσα στα διάφορα κομμάτια της εργατικής τάξης της ίδιας.

Το ενιαίο κοινωνικό συμφέρον δεν είναι εξίσου ιδιαίτερο συμφέρον όχι μόνο των διάφορων κοινωνικών ομάδων, που παρουσιάζουν σαφή ταξικά χαρακτηριστικά, αλλά ούτε όλων των τμημάτων της εργατικής τάξης, λόγω της διαστρωμάτωσης που παραμένει από τον παλιό κεφαλαιοκρατικό καταμερισμό εργασίας και στο βαθμό που παραμένει.

Η χειραφέτηση της εργατικής τάξης δεν είναι ολοκληρωμένη, κατάκτησε τους υλικούς όρους, γι' αυτό όμως αυτή η χειραφέτηση δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί άμεσα. Ούτε, όμως, και η πολιτική χειραφέτηση της είναι πλήρεια. Το δικό της κράτος δεν είναι εντελώς δικό της.

Είναι φανερό, πως μια τεράστια πολυπλοκότητα συμφερόντων στην αλληλοσύνδεση τους, στην ποιοτική ενοποίηση του ενιαίου κοινωνικού συμφέροντος αλληλοαντιδρούν, γεννιού-

νται και αναπαράγονται ομαδοποιήσεις, συμμαχίες αυτών των συμφερόντων σ' ολόκληρη την κλίμακα της κοινωνικής αναπαραγωγής.

Η ενοποίηση όλων αυτών των συμφερόντων δεν μπορεί να γίνει αθροιστικά, μηχανιστικά, ούτε τεχνοκρατικά, ούτε αυθόρμητα. Γίνεται σε μια συγκεκριμένη κατεύθυνση. Στην κατεύθυνση της άποψης, που έχει γι' αυτό η πολιτική πρωτοπορία της τάξης.

Η πραγμάτωση τόσο της "ΑΠΟΨΗΣ" για το ενιαίο κοινωνικό συμφέρον, όσο και η πραγμάτωση αυτού καθ' αυτού του σοσιαλιστικού κοινωνικού συμφέροντος, είναι το δεύτερο κεφαλαιώδες ζήτημα για τη μεταβατική κοινωνία του σοσιαλισμού.

Αφορά τις κατηγορίες της "πολιτικής πρωτοπορίας" της "εργατικής δημοκρατίας" της "δικτατορίας του προλεταριάτου" του "κόμματος νέου τύπου".

Όχι, βέβαια, μόνο σαν περιεχόμενο, αλλά σαν ΜΟΡΦΗ, που ν' ανταποκρίνεται στο αντικειμενικά καθορισμένο περιεχόμενο και την εξέλιξη του.

Ολόκληρη η ουσία του αναθεωρητισμού είναι η κατάργηση του περιεχομένου με τη μορφή.

Μπορεί ν' αναφέρεται σε χιλιάδες πράγματα, ακόμη και σε χιλιάδες γνωστά πράγματα. Όμως, ενώνοντας όλα μαζί καταλήγουν πάντα μέσα από τους πιο διαφορετικούς δρόμους στο ίδιο τέρμα. Την άρνηση των βασικών όρων του σοσιαλισμού, υλικών και κοινωνικών. Την άρνηση της σοσιαλιστικής ιδιοκτησίας, του "σχεδιασμού", της "πολιτικής πρωτοπορίας", του "εργατικού κράτους" της επαναστατικής εξέλιξης, του ρόλου της "ΙΔΕΟΛΟΓΙΑΣ".

Η ΑΝΤΙΦΑΣΗ ΠΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΝΤΙΘΕΣΗ - Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΝΕΩΝ ΑΣΤΙΚΩΝ ΣΤΡΩΜΑΤΩΝ - Η ΛΥΣΗ ΤΗΣ ΑΝΤΙΘΕΣΗΣ

Η κολεκτιβοποίηση της αγροτικής οικονομίας, που πραγματοποιήθηκε στη Σοβιετική Ένωση, αποτελεί το πιο τυπικό παράδειγμα ενός τύπου προτσές και πως αναπτύσσεται σ' αυτές τις πτυχές του.

Ο Οκτώβρης ανάτρεψε ειδικά τη φεουδαρχική δομή της αγροτικής οικονομίας, μοίρασε τη γη στους αγρότες. Αυτό ήταν μια κατάκτηση τεράστια, ένα άλμα στις κοινωνικές σχέσεις.

Όμως, η παραγωγή της αγροτικής οικονομίας βούλιαξε. Ο αγρότης είχε γη, αλλά δεν είχε εργαλεία, σπόρους, άλλα μέσα παραγωγής.

Αυτά ήταν συγκεντρωμένα στα πλουσιοπάροχα στοιχεία, που είχαν ξεπηδήσει στο προηγούμενο διάστημα. Σ' αυτά τα στρώματα ήταν συγκεντρωμένα εκτός από τα μέσα παραγωγής, δηλαδή το κεφάλαιο αξιοποίησης της γης και η γνώση τη ίδιας της γεωργικής παραγωγής με νέες μορφές, η γνώση οργάνωσης της κλπ.

Η συσσώρευση στην αγροτική οικονομία έπρεπε να στηριχθεί σ' αυτά τα στρώματα, για να γίνει δυνατή η αξιοποίηση και των νέων γεωργικών κλήρων, για να περάσει η τεράστια μάζα της αγροτιάς στους νέους όρους παραγωγής, να κατακτήσει τις γνώσεις της, αλλά και τα μέσα για την ανάπτυξη της παραγωγής. Αυτό δεν μπορούσε να γίνει, βέβαια, με ευχές, ούτε μόνο βίαια.

Η σχεδιοποίηση της λαϊκής οικονομίας έπρεπε στη διανομή μέσα από όρους ανταλλαγής, να δώσει σ' αυτά τα στρώματα και στο χωριό γενικότερα ένα μεγάλο μερίδιο.

Αυτό το μεγαλύτερο μερίδιο, δηλαδή η ιδιοποίηση από τον κουλάκο ενός μέρους υπερπροϊόντος, όχι μόνο τον κράτησε σαν ιδιαίτερα ευνοημένο αγρότη, τον μετέτρεψε σε συνεκτικό στρώμα της αστικής τάξης, στο χωριό. Αυτό όμως σήμαινε μια ουσιαστικά ποιοτική μεταβολή, που η ολοκλήρωση της απαιτούσε την ελεύθερη κυριαρχία της αγοράς ανάμεσα και στο χωριό και στην πόλη.

Το κουλάκικο στρώμα απαιτούσε ουσιαστικά μεταβολή των κοινωνικών σχέσεων στην ίδια την πόλη, απαιτούσε την υποταγή του κληρούχου τώρα, αλλά φτωχού εξαθλιωμένου αγρότη σ' αυτό.

Η αρχική αντίφαση μετατράπηκε σε αντίθεση, που έπρεπε να λυθεί.

Η λύση δεν μπορούσε να είναι παρά η επαναστατική αλλοτρίωση των κουλάκων σαν τάξης, η διεύρυνση της κοινωνικοποίησης της αγροτικής οικονομίας, σε περιεχόμενο και μορφή.

Αυτή η κολεκτιβοποίηση ήταν μια επανάσταση μέσα στην επανάσταση που περιείχε τη βία της επανάστασης και τη δημοκρατικότητα της.

Δεν πραγματοποιήθηκε με διατάγματα και διοικητικού χαρακτήρα αποφάσεις. Πραγματοποιήθηκε από της μάζες της φτωχής αγροτιάς και το προλεταριάτο της πόλης, που παρέμβηκε άμεσα και μαζικά σ' αυτή τη διαδικασία.

Δεν έγινε αυθόρμητα, αλλά με την καθοδήγηση της πολιτικής πρωτοπορίας της εργατικής τάξης.

Αυτή η επανάσταση όχι τυχαία συγκεντρώνει σήμερα την πολεμική της αντίδρασης.

Γιατί ήταν μια επανάσταση, όχι μόνον ανατροπής της αστικής τάξης, αλλά αναίρεσης της μέσα στη διαδικασία της σοσιαλιστικής οικοδόμησης.

Το προτσές αυτό, που αναφέραμε, είναι ένα τυπικό βήμα των μεταβατικών σοσιαλιστικών σχέσεων παραγωγής, που περιέχουν μάλιστα την ποιοτική μετατροπή τους σε αντιθέσεις.

Όμως δεν είναι το μοναδικό!

Ολόκληρη η κοινωνική αναπαραγωγή περιέχει τέτοιες αντιφάσεις. Αντιφάσεις, που κάτω από αντικειμενικούς και υποκειμενικούς όρους, μεταβάλλονται και σε αντιθέσεις, γεννούν συνεκτικά κοινωνικά στρώματα με σαφή ταξικά χαρακτηριστικά.

Ο νόμος της αξίας παλεύει να υποτάξει τον κεντρικό σχεδιασμό σε οικονομετρική μεθοδολογία, αντί ο κεντρικός σχεδιασμός να υποτάξει το νόμο της αξίας, να τον περιορίσει στη δράση του στη διαδικασία της κοινωνικής αναπαραγωγής.

Η ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΗ τότε που είναι μια κορυφαία σοσιαλιστική σχέση παραγωγής, προβάλλεται σαν εμπόδιο στην παραπέρα πρόοδο. Φαίνεται, ότι αυτή δημιουργεί υπερσυσσώρευση του κεφαλαίου, αδρανοποιεί σημαντικά κομμάτια του κοινωνικού κεφαλαίου. Η σοσιαλιστική αυτή σχέση παραγωγής φαίνεται να παράγει μια εν μέρει ανεργία, να δεσμεύει την εργασία ευρύτερων στρωμάτων της εργαζόμενης τάξης.

Τα νεοδημιουργημένα στρώματα έχουν κάθε λόγο να πασχίζουν να κρατήσουν τους παλιούς όρους ανταλλαγής - διανομής, να τους αποκαταστήσουν πλήρως ανασταίνοντας ολοκληρωτικά τις παλιές παραγωγικές σχέσεις.

Αντικειμενικά, δημιουργούνται τάσεις διερεύνησης των ανισοτήτων στη διανομή και ανα- παραγωγή των όρων που στηρίζουν και θέλουν να διευρύνουν αυτές τις ανισότητες, να τις ισχυροποιήσουν με μια ριζικότερη τροποποίηση των παραγωγικών σχέσεων.

Η γνώση και η επιστήμη έγινε στη νέα μεταβατική κοινωνία προσιτή στη λαϊκή τάξη, δεν έγινε όμως δική της ακόμη. Η επιστήμη, όσο και να μπήκε στην υπηρεσία του λαού, χρησιμοποιείται για την ιδιοποίηση μέσω της διανομής του κοινωνικού πλούτου. Δεν είναι ακόμη η εργασία, που προσδιορίζει την επιστήμη, αλλά η επιστήμη που αξιολογεί την εργασία.

Ο γιατρός μπορεί να βγει τώρα από τα λαϊκά στρώματα. Όμως, είναι ακόμη “γιατρός, “μηχανικός” “ειδικός” σαν μονοπωλιακό προνόμιο συμμετοχής στη διανομή.

Το “ειδικό μονοπωλιακό προνόμιο” μπορεί να κρατηθεί και να διευρυνθεί, μόνο αν μονοπωληθεί και η διαδικασία κατάκτησης του. Το παλιό σχολείο να μείνει παλιό στην εσωτερική δομή του, στη θέση του με το εργοστάσιο, να κατατηθεί ακόμα πιο πολύ η διαδικασία της γνώσης, να στεγανοποιηθεί στις σχέσεις με την εργασία.

Στα πλαίσια αυτά όλα και η ίδια η εργατική τάξη δεν μένει ανεπηρέαστη.

Τα νέα στρώματα δημιουργούν συμμαχίες με τα διάφορα τμήματα της μέσα από τα παρα- μένοντα χαρακτηριστικά διαστρωμάτωσης της, αν η πολιτική πρωτοπορία της τάξης δεν μπορεί να κινητοποιήσει ενάντια στα καινούργια στρώματα που αναδείχονται από τις πα- ραμένουσες κεφαλαιοκρατικές σχέσεις παραγωγής, μέσω διανομής.

Αν η πολιτική πρωτοπορία της τάξης δεν καταφέρει συνεχώς να κινητοποιεί την τάξη, στην κατεύθυνση της πλήρους κοινωνικής χειραφέτησης, στην κατεύθυνση κατάκτησης από την τάξη της πλέριας κοινωνικής ηγεμονίας της.

Κυρίαρχη θέση, έτσι κατέχουν και σ’ ολόκληρη την περίοδο της μεταβατικής σοσιαλιστικής κοινωνίας τα ζητήματα που συνδέονται με την ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΚΠΡΟΣΩΠΗΣΗ ΤΗΣ ΤΑΞΗΣ, τη θέση της στο κοινωνικοπολιτικό σύστημα εξουσίας, καθώς και η μορφή του νέου συστήματος εξουσίας.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΚΠΡΟΣΩΠΗΣΗ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ - ΤΟ ΚΟΜΜΑ ΝΕΟΥ ΤΥΠΟΥ

Σε κάθε ταξική κοινωνία, κάθε τάξη δημιουργεί την ηγεσία της.

Η δημιουργία αυτής της ηγεσίας κάθε τάξης είναι ουσιαστικά αποτέλεσμα του προτσές εξέ- λιξης ταξικής πάλης.

Μέσα σ’ αυτήν, οι αντικειμενικοί όροι της φανερώνουν την ύπαρξη και τη λειτουργία τους, που συνδέονται με συγκεκριμένο τρόπο με το ΤΑΞΙΚΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ και την ανάδειξη του σε ενιαίο κοινωνικό συμφέρον.

Η συνειδητή σύνδεση των αντικειμενικών νόμων, της ταξικής πάλης με τη δράση της τάξης σ’ αυτήν, αποτελεί την ποιοτικά ανώτερη διαδικασία ανάδειξης της ταξικής ηγεσίας, της πολιτικής ηγεσίας της τάξης.

Η υλοποίηση της ιδεολογίας δια μέσου της πράξης της ταξικής πάλης, συνιστά την πολιτική.

Η τάξη είναι το υποκείμενο της ταξικής πάλης. Όμως ολοκληρωμένα συνειδητό αποτέλεσμα της ταξικής πάλης γίνεται δια μέσου της πολιτικής ηγεσίας της

Η τάξη είναι και φορέας Ιδεολογίας, γιατί ακριβώς είναι φορέας διαμόρφωσης των υλικών όρων της Ιδεολογίας και της αναπαραγωγής τους.

Ο Μαρξισμός είναι ακριβώς η ιδεολογία, που αποκαλύπτει την ίδια την αντικειμενικότητα της ιδεολογίας και κάνει δυνατή την κατανόηση της εξέλιξης αυτής της αντικειμενικότητας και επίδρασης σ' αυτήν.

Για το λόγο αυτό, είναι και ολοκληρωμένα επαναστατική ιδεολογία!

Είναι η Ιδεολογία της εργατικής τάξης, γιατί η εργασία, η άμεση πράξη είναι αυτή που ακατάπαυστα επιδρά στην εξέλιξη της αντικειμενικότητας και την αναπαραγωγή των υλικών όρων της.

Η εξέλιξη των όρων της εργασίας είναι καθ' αυτή εξέλιξη και της ίδιας της αντικειμενικότητας του κόσμου!

Σε αντίθεση με το Μαρξισμό, την ιδεολογία του διαλεκτικού υλισμού, ο Ιδεαλισμός, αντί να αποκαλύπτει την αντικειμενικότητα της Ιδεολογίας, αντικειμενοποιεί την Ιδεολογία, Η αντικειμενοποίηση αυτή συντελείται κάτω από συγκεκριμένες ταξικές ανάγκες της αστικής τάξης, που αφορούν στη διαιώνιση των υλικών όρων, που καθορίζουν την κυριαρχία της.

Κάθε εξέλιξη σ' αυτούς τους υλικούς όρους αντανακλάται σαν μια μεταβολή στη μορφή της αστικής ιδεολογίας, που όμως από την αστική τάξη παρουσιάζεται σαν μια νέα απόλυτη πάλι Ιδεολογία.

Αυτή η αντικειμενοποίηση της Ιδεολογίας αποτελεί τη βάση του ιδεολογικού και πολιτικού πλουραλισμού της κεφαλαιοκρατικής τάξης πραγμάτων.

Γι αυτό, είναι και αντιδραστικός και απάτη μαζί.

Ο διαλεκτικός υλισμός και ο Μαρξισμός, όπως αποδείχθηκε και αναπτύχθηκε από το ΛΕΝΙΝ, δίνει τη δυνατότητα στην εργατική τάξη να κατακτήσει ενιαία στην εξέλιξη της στο χρόνο και στο χώρο Ιδεολογία, καθώς και να υλοποιεί με ενιαίο τρόπο την ιδεολογία της, μέσα από ένα σύνολο κοινωνικών σχέσεων ιστορικά καθορισμένων.

Η δυνατότητα αυτή, τόσο στην κεφαλαιοκρατική πρόοδο, όσο και στην περίοδο της μεταβατικής σοσιαλιστικής κοινωνίας, μπορεί να δώσει σαν ανώτερη μορφή έκφρασης της το Επαναστατικό Κόμμα νέου τύπου, που ιστορικά επεξεργάστηκε ο ΛΕΝΙΝ.

ΤΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ ΝΕΟΥ ΤΥΠΟΥ αποτελεί ιστορική δυνατότητα και αναγκαιότητα μαζί, σαν ενιαία ιδεολογικοπολιτική και οργανωτική έκφραση της εργατικής τάξης.

Το Επαναστατικό Κόμμα νέου τύπου δεν είναι ένα κλειστό ιδεολογικά κόμμα. Αντίθετα, σαν συνειδητό υποκείμενο της ταξικής πάλης, παλεύει δραστήρια για την ιδεολογική του εξέλιξη. Παλεύει δραστήρια για την ανάδειξη της τάξης ολόκληρης σε ολοκληρωμένο συνειδητό υποκείμενο της ταξικής πάλης.

Αντίθετα, τα αστικά κόμματα αποτελούν κλειστά ιδεολογικά συστήματα, που πασχίζουν να κρατήσουν και να διαιωνίσουν αυτό το χαρακτήρα, μεταβαλλόμενα σε απόλυτα εμπόδια εξέλιξης κοινωνικών σχέσεων, *ακόμη* και μέσα στα πλαίσια της κεφαλαιοκρατικής κοινωνίας.

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ ΣΗΜΕΡΑ

Η ανάγκη κατάκτησης από την εργατική τάξη της επαναστατικής ιδεολογίας.

Η ανάδειξη μέσω αυτής και η υλοποίηση της στην πράξη της ταξικής πάλης, της πολιτικής της πρωτοπορίας.

Η οργάνωση αυτής της πολιτικής πρωτοπορίας σε συνεκτική ιδεολογικοπολιτική ενότητα, είναι ζητήματα που βγαίνουν μέσα από αντικειμενικούς όρους, τους οποίους μελέτησε ο ΛΕΝΙΝ και θεμελίωσε θεωρητικά και πρακτικά το κόμμα νέου τύπου.

Αν και γι' αυτά τα ζητήματα σήμερα υπάρχουν θεμελιακές αμφισβητήσεις από τα διάφορα ρεύματα της αριστεράς, η τοποθέτηση μας στο πρόβλημα, όπως δείχνεται στις θέσεις για τη Β' Συνδιάσκεψη, δεν τοποθετεί το πρόβλημα στην αμφισβήτηση αυτών των αρχών.

Το ουσιαστικό πρόβλημα, που αναδειχεται, είναι πως το κόμμα νέου τύπου, το επαναστατικό Κόμμα της εργατικής τάξης θα παραμείνει και θα εξελίσσεται σαν τέτοιο.

Δε θα αλωθεί ούτε από την αστική ιδεολογία, ούτε από την αστική τάξη.

Δεν θα αλωθεί από την αστική τάξη, ούτε στα πλαίσια της κεφαλαιοκρατικής κοινωνίας, ούτε στα πλαίσια των νέων μεταβατικών σοσιαλιστικών κοινωνιών.

Γιατί τότε, μεταβάλλεται σε αποστεωμένο δογματικό μηχανισμό, που όχι μόνο δεν μπορεί να εξελιχθεί επαναστατικά, αλλά γίνεται εμπόδιο και στην εξέλιξη και από καθαρά αστική άποψη.

Ο Δημοκρατικός συγκεντρωτισμός εφαρμοσμένος σε αστικού χαρακτήρα σχέσεις, αναπαράγει αυτές τις σχέσεις.

Όταν μάλιστα, εφαρμόζεται σε κλειστά απομονωμένα συστήματα τέτοιων σχέσεων, γίνεται διαστροφικός αυταρχισμός, που φτάνει μέχρι την δυναμική απαγόρευση της σκέψης.

Ο Δημοκρατικός συγκεντρωτισμός είναι μέσο ή όπλο της εργατικής τάξης, για να αποκτήσει το Επαναστατικό της Κόμμα, μόνο μέσα στα πλαίσια της επαναστατικής ιδεολογίας και της εξέλιξης της. Δηλαδή, μόνο μέσα σε ουσιαστικά επαναστατικοποιημένες κοινωνικές σχέσεις, που ρυθμίζουν την λειτουργία του κόμματος και της επικοινωνίας του με την εργατική τάξη, που εκπροσωπεί.

Στα πλαίσια αυτά μπορούμε να διατυπώσουμε ορισμένες βασικές αρχές:

- 1. Το επαναστατικά ολοκληρωμένο κόμμα της εργατικής τάξης είναι δυνατόν νάναι ένα πράγμα που εξελίσσεται σε αναγκαιότητα μέσα από την ίδια την πορεία ολοκλήρωσης του.**
- 2. Ανάμεσα στην ή στις επαναστατικές πολιτικές εκφράσεις της εργατικής τάξης και τις ρεφορμιστικές πολιτικές εκφράσεις της, υπάρχει σαφής ιδεολογικός πρωταρχικά, αλλά και πολιτικός διαχωρισμός.**
- 3. Ο Ιδεολογικός επαναστατικός χαρακτήρας είναι άμεσα δεμένος με την ίδια την κοινωνική ταξική συγκρότηση του Επαναστατικού κόμματος.**

Το κόμμα υπερασπίζεται την ιδεολογία και απέναντι στην τάξη, αλλά χωρίς την τάξη δεν μπορεί να είναι το κόμμα υποκείμενο της ταξικής πάλης και της ιστορικής εξέλιξης.

4. Το κόμμα γεννιέται από τα πάνω (σαν ιδεολογική ενότητα), αλλά η ανάπτυξη και η εξέλιξη του είναι αμφίδρομη πορεία επικοινωνίας κόμματος - τάξης.
5. Η αμφίδρομη πορεία αυτή περιλαμβάνει την ανάδειξη και την κατάκτηση του τίτλου του μέλους ή στελέχους του κόμματος, σαν μέρος και της ιδεολογικής τάξης στο κοινωνικό επίπεδο, είναι μια προέκταση αυτής της διαδικασίας με ιδεολογικούς όρους.
6. Κάθε οργανωτική ενότητα του κόμματος στηρίζεται και σε αντικειμενικούς όρους πρωταρχικά. Αυτοί προσδιορίζουν συγκεκριμένο επίπεδο οργανωτικής και πολιτικής αυτοτέλειας, που δεν μπορεί να παραβιάζεται. Η αλληλοσχέση των διαφόρων οργανωτικών ενοτήτων πραγματοποιείται με τέτοιο τρόπο, που να εξασφαλίζει την ενότητα της Ιδεολογίας, χωρίς να καταργεί τα πλαίσια της οργανωτικοπολιτικής τους αυτοτέλειας.
7. Τα καθοδηγητικά όργανα είναι πολιτικά όργανα, όχι όργανα εξουσίας.
8. Η εκλογή τους σε κάθε οργανωτική ενότητα γίνεται με καθολική και άμεση μυστική ψηφοφορία όλων των μελών του κόμματος, κατά οργανωτικές περιφέρειες. Μόνο τα όργανα διεύθυνσης εκλέγονται από τα αντιπροσωπευτικά πολιτικά όργανα.
9. Στα πολιτικά ζητήματα, οι ψηφοφορίες σ' ολόκληρη την κλίμακα του κόμματος είναι ανοιχτές, προσωπικές.
10. Ο κομματικός τύπος, εσωτερικός και δημοσιοποιημένος, είναι ανοιχτός σε όλα τα μέλη του Κόμματος. Μετά από την έγκριση της κομματικής τους οργάνωσης, αυτό είναι υποχρεωτικό για τη διεύθυνση του κομματικού τύπου.
11. Οι αποφάσεις πολιτικής δράσης, στο επίπεδο κάθε οργάνου, είναι υποχρεωτικές για τα μέλη και τα παρακάτω όργανα.
12. Συνεδριακή συζήτηση επιβάλλεται σε κάθε επίπεδο, αν το ζητήσει το 1/3 του οργανωμένου κομματικού δυναμικού.

Οι αρχές αυτές μπορούν να δώσουν ένα σύνολο συγκεκριμένων οργανωτικών και λειτουργικών αρχών, το οποίο ν' αποτελέσει επαναστατικά εξελιγμένο πλαίσιο καταστατικής λειτουργίας, οργανικά δεμένο με τους ιδεολογικούς - προγραμματικούς όρους και στόχους μιας επαναστατικής οργάνωσης νέου τύπου της εργατικής τάξης.

Η ΕΞΕΛΙΞΗ ΤΩΝ ΜΕΤΑΒΑΤΙΚΩΝ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΩΝ

Τα κλασικά φαινόμενα της κεφαλαιοκρατικής κρίσης βλέπουμε σήμερα να αποδιαιρθρώνουν αυτές τις χώρες και ν' αναζητούνται διέξοδοι σε ριζικού χαρακτήρα αλλαγές οικονομικές, κοινωνικές και πολιτικές.

Στο προηγούμενο κεφάλαιο αναλύσαμε πως οι όροι για μια τέτοια εξέλιξη βρίσκονται μέσα στην ίδια την οικονομική, κοινωνική και πολιτική δομή αυτών των κοινωνιών. Για να φτάσουν, όμως, σ' αυτό το σημείο, πρέπει οι όροι αυτοί να γίνουν κυρίαρχοι ή να διεκδικήσουν την κυριαρχία.

Πρέπει να αλλοιωθεί ο ιδεολογικός και ταξικός χαρακτήρας του κόμματος της εργατικής τάξης, να χάσει την επαναστατικότητα του.

Πρέπει να αλλοιωθεί η ταξική φύση της εξουσίας, του κράτους και των θεσμών.

Να χάσουν τα συμφέροντα και οι κοινωνικές αξίες της εργατικής τάξης τον κυριαρχικό τους ρόλο στην κοινωνία.

Φαινόμενα της κρίσης στο στρατόπεδο αυτών των κοινωνιών άρχισαν να εκδηλώνονται ακόμη από τη δεκαετία του '50 και να έχουν σοβαρή αντανάκλαση στην ίδια την εσωκομματική πάλη του Κ.Κ.Σ.Ε.

Είναι από τότε φανερή μια διαπάλη με έκδηλα ταξικά χαρακτηριστικά. Μια ιδιαίτερη ισχυροποιημένη τάση με σαφή ταξικά διαχωρισμένα όρια διεκδικεί την κυριαρχία στο κόμμα, πράγμα που φυσικά αντανακλά ανάλογες και ισχυρότερες εξελίξεις στην κοινωνία. Η διανόηση, ο στρατός και ο κρατικός μηχανισμός αποτελούν τα βασικά κοινωνικά στηρίγματα αυτής της τάσης.

Στα μέσα της δεκαετίας του 70, τα φαινόμενα της κρίσης παίρνουν καθολικό χαρακτήρα. Ο Μπρέζνιεφ δημόσια δηλώνει, ότι ο Σοσιαλισμός αντιμετωπίζει εγγενή προβλήματα. Ο τρόπος των δηλώσεων του δείχνει καθαρά, ότι τα προβλήματα αυτά έχουν χαρακτήρα αξεπέραστων εμποδίων. Ότι έχουν να κάνουν με βασικές αρχές του σοσιαλισμού.

Η διαπάλη του Κ.Κ.Σ.Ε. μπαίνει σε ακόμη πιο προχωρημένο επίπεδο και αφορά τη ριζική αναθεώρηση αυτών των αρχών. Η "περεστρόικα", με σημεία την επιστημονικοτεχνική επανάσταση, ανοίγει τα φτερά της από τότε, για να κυριαρχήσει στα μέσα της δεκαετίας του '80.

Σήμερα, έχει φανερώσει τις βασικές αρχές της, που αφορούν τόσο την οικονομική βάση, όσο και το εποικοδόμημα συνολικά.

- Ριζική αλλαγή του χαρακτήρα της ιδιοκτησίας. Πέρασμα στην κεφαλαιοκρατική ιδιοκτησία.
- Κατάργηση του κεντρικού σχεδιασμού και κυριαρχία των νόμων της αγοράς.
- Κατάργηση της καθολικής απασχόλησης.
- Πλήρεια πολιτική χειραφέτηση των αστικών στρωμάτων.
- Αστικοκοινοβουλευτικός πλουραλισμός.
- Κατάργηση των κομμουνιστικών κομμάτων και του Σοβιετικού και λαϊκοδημοκρατικού συστήματος εξουσίας.

Η αντίφαση ανάμεσα στις παραγωγικές δυνάμεις και στις παραγωγικές σχέσεις όχι μόνο έχει εξελιχθεί σε αντίθεση, αλλά σε καθοριστικού χαρακτήρα σύγκρουση.

Οι βασικές αρχές των σοσιαλιστικών σχέσεων παραγωγής του κράτους και των θεσμών του, έχουν αντικειμενικοποιηθεί σαν αξεπέραστα εμπόδια για την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων.

Η κεφαλαιοκρατική παλινόρθωση φαίνεται σαν αναγκαία νομοτέλεια για το ξεπέρασμα της κρίσης.

Γι αυτό τα αστικά στρώματα, μέσω της ΠΕΡΕΣΤΡΟΙΚΑ, δρουν στην κατεύθυνση βαθέματος της κρίσης, της πλήρους οικονομικής παράλυσης και κοινωνικής αποδιοργάνωσης.

Παράλληλα, προχωρούν στην κοινωνικοπολιτική τους οργάνωση, απαιτώντας όχι μόνο την αδρανοποίηση των κομμουνιστικών κομμάτων και των λαϊκών οργάνων εξουσίας, αλλά και την πλήρεια διάλυση τους.

Τα αστικά στρώματα χρησιμοποιούν και αξιοποιούν την περεστρόικα σαν στρατηγική της κεφαλαιοκρατικής παλινόρθωσης. Γι αυτά, η περεστρόικα είναι οι «θέσεις του Απρίλη» από την ανάποδη.

Ότι θετικό για την επανάσταση, την εργατική τάξη και το σοσιαλισμό έχει η περεστρόικα, πηγάζει αρνητικά απ' αυτήν.

Η κρίση αυτών των κοινωνιών θα βαθύνει ακόμα περισσότερο.

Θα περάσει από τη φάση της ανατροπής, στη φάση της καθαρά κεφαλαιοκρατικής κρίσης στην πορεία της ένταξης τους οργανικά στον παγκόσμιο κεφαλαιοκρατικό καταμερισμό της εργασίας και της ολοκλήρωσης του.

Η φάση αυτή θα απαιτήσει όχι το απλό μπλοκάρισμα των παραγωγικών δυνάμεων, αλλά την καταστροφή σημαντικού και στρατηγικού μέρους της οικονομικής τους βάσης. Στην κατεύθυνση αυτή δουλεύει και προγραμματίζει δραστήρια ο Ιμπεριαλισμός.

ΒΑΣΙΚΟΙ ΣΤΑΘΜΟΙ ΑΠΟ ΘΕΩΡΗΤΙΚΗ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΑΠΟΨΗ ΤΩΝ ΕΞΕΛΙΞΕΩΝ

Η Α' ΠΕΡΙΟΔΟΣ

Η δεκαετία του '30 είναι μια καθοριστική περίοδος από την άποψη ότι τότε πια ουσιαστικά το νέο σοσιαλιστικό κράτος έχει βγει από την περίοδο του πολεμικού κομμουνισμού και της Ν.Ε.Π, σαν ιδιόμορφων περιόδων εξέλιξης της επανάστασης.

Σταθεροποιείται σαν κράτος και ανιχνεύει τους δρόμους οικοδόμησης του Σοσιαλισμού.

Τα δεδομένα της εποχής είναι:

- **Η ανάγκη γρήγορης ποσοτικής οικονομικής σώρευσης, ώστε η σοσιαλιστική οικοδόμηση ν' αποκτήσει μια απαραίτητη και επαρκή υλική οικονομική βάση. Αυτή πραγματοποιείται με κυρίαρχο τον ρόλο της εργατικής τάξης, αλλά με όρους που συνεχώς εξασθενίζουν την κοινωνική και πολιτική χειραφέτηση της.**
- **Αντικειμενικά, αλλά όχι μόνο, αυτή η ποσοτική σώρευση παίρνει ένα ανταγωνιστικό χαρακτήρα με την κεφαλαιοκρατία, που θέτει προοδευτικά σε δεύτερη μοίρα την ανάπτυξη των κοινωνικών σοσιαλιστικών σχέσεων.**
- **Το Κόμμα ενσωματώνει την πολιτική συμμαχία της εργατικής τάξης με τ' άλλα στρώματα, αλλά με άνισους όρους για την εργατική τάξη, στην εξελικτική πορεία αυτής της συμμαχίας.**
- **Προς τα τέλη της δεκαετίας του '30 η θέση για εξάλειψη της ταξικής πάλης αντανάκλα την ισχύ οικονομικού, κοινωνικού και πολιτικού χαρακτήρα των νέων αστικών στρωμάτων, τόσο στο κόμμα όσο και στο νέο κρατικό σύστημα εξουσίας.**

- Η καπιταλιστική περικύκλωση αποτελεί ένα δυναμικό σύμμαχο των νέων στρωμάτων, που αρχίζουν να μοιράζονται σχεδόν εξ ίσου την εξουσία με την εργατική τάξη.
- Στο κόμμα αρχίζουν από την δεκαετία του '30 να φαίνονται φαινόμενα διαμόρφωσης του σε πολιτικό συνασπισμό της εργατικής τάξης με τα νέα αστικά στρώματα.

Η θεωρητική τοποθέτηση στο ζήτημα του πολέμου και η πολιτική αντιμετώπισης του, αντί να οδηγούν στην εξέλιξη του ιμπεριαλιστικού πολέμου σε εμφύλιο ενάντια στις αστικές τάξεις και στις προλεταριακές επαναστάσεις, καθλώνουν τις συμμαχίες του “αντιφασιστικού μετώπου” τόσο σε διεθνή, όσο και εθνική κλίμακα σε συμβιβασμούς με την αστική τάξη με όρους, που περιέχουν τις δυνατότητες της μελλοντικής κυριαρχίας της.

Όσο κι αν η εξέλιξη αυτή επηρεαζόταν από μια σειρά αντικειμενικού χαρακτήρα παράγοντες, δεν ήταν αναπόφευκτη.

Η Β΄ ΠΕΡΙΟΔΟΣ - ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΗ

Παρά τη συσσώρευση των όρων, που επέτρεψαν την επέκταση της ισχύος των νέων αστικών στρωμάτων στην περίοδο του '30 και στην διάρκεια του πολέμου, η κατάσταση ήταν δυνατόν να είναι αντιστρεπτή στην επόμενη μεταπολεμική περίοδο.

Όμως, αυτό δεν έγινε δυνατό, καθώς ο καπιταλισμός άνοιξε την νέα περίοδο ανάπτυξης του με τον πυρηνικό ανταγωνισμό.

Μια νέα “ανταγωνιστική σχέση” του νεοδημιουργημένου σοσιαλιστικού στρατοπέδου με το στρατόπεδο του καπιταλισμού αρχίζει με πιο καθαρά κεφαλαιοκρατικά χαρακτηριστικά.

Στις αρχές της δεκαετίας του '50 παρουσιάζονται και τα πρώτα, έμμεσα αλλά ισχυρά φαινόμενα μέσα στο ίδιο το κόμμα, σε θεωρητική βάση αμφισβήτησης της εργατικής εξουσίας.

Η Γ΄ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

Στο 20^ο Συνέδριο η νέα κατάσταση σταθεροποιεί και ισχυροποιεί σε τέτοια έκταση τις θέσεις της που μπαίνουμε πια στην περίοδο, όπου εξελίσσονται οι όροι πλείριας ανατροπής της εργατικής εξουσίας.

Το κόμμα εξακολουθεί να είναι πολιτικός συνασπισμός της εργατικής τάξης με τα νέα αστικά στρώματα, αλλά ουσιαστικά η εργατική τάξη έχασε τον κυρίαρχο ρόλο της, κοινωνικά και πολιτικά.

Η Δ΄ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

Στην δεκαετία του '70 οι νέες μεταβατικές κοινωνίες μπαίνουν σε περίοδο βαθιάς οικονομικής και κοινωνικοπολιτικής κρίσης.

Το ξεπέρασμα της προσανατολίζεται στην υιοθέτηση πλείρια της “επιστημονικοτεχνικής επανάστασης” του κεφαλαίου και μιας νέας ανταγωνιστικής σχέσης με την ΔΥΣΗ με ακόμα πιο προωθημένα κεφαλαιοκρατικά χαρακτηριστικά.

Όμως, οι οικονομικοκοινωνικοί όροι το μόνο που επιτρέπουν είναι η στρατιωτική ανταγωνιστική σχέση, και η σώρευση που πραγματοποιείται σ' αυτόν τον τομέα, βουλιάζει την υπόλοιπη αναπαραγωγή.

Η τεχνολογία, που παράγεται, είναι αδύνατον να ενσωματωθεί σ' αυτήν την αναπαραγωγή και σε μια ολόκληρη περίοδο πουλιέται κιόλας στην ΔΥΣΗ από τα νέα κυρίαρχα στρώματα.

Την Μπρεζνιεφική στασιμότητα, την δεκαετία του '80, την διαδέχεται η ΠΕΡΕΣΤΡΟΙΚΑ, ολοκληρωμένη κεφαλαιοκρατική παλινόρθωση, σαν μια νομοτελειακή ανάγκη.

ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΜΙΑΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΚΑΙ ΚΡΑΤΟΥΣ

Οι εξελίξεις στις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης, έχουν ενισχύσει την κατεύθυνση των απόψεων, ότι το φάρμακο του σοσιαλιστικού μετασχηματισμού, είναι η υιοθέτηση ενός αστικού τύπου, κοινοβουλευτικού πλουραλισμού. Η ότι άλλο πολιτικό σύστημα εκτός απ' αυτό δεν υπάρχει γενικά.

Μέσω του κοινοβουλευτικού πλουραλισμού αναιρείται δήθεν η "κομματικότητα" κλπ. Αυτή η αναίρεση της "κομματικότητας" εξασφαλίζει την δημοκρατική σύγκλιση και προοδευτική ανέλιξη...

Πως όμως έχει το πράγμα;

Ο αστικοκοινοβουλευτικός πλουραλισμός δεν αναιρεί καμιά κομματικότητα σε κανένα επίπεδο της κοινωνικής οργάνωσης.

Αντίθετα επιβάλλει μια συγκεκριμένη και ταξικού χαρακτήρα κομματικότητα.

Η πλουραλιστική μορφή αυτής της κομματικότητας, απλά την ενισχύει και την ολοκληρώνει σ' όλα τα επίπεδα.

Το σύνολο σχεδόν των πολύμορφων κοινωνικών και πολιτικών θεσμών του αστικού κράτους, λειτουργούν καθαρά σαν κομματικές οργανώσεις των πολιτικών εκπροσωπήσεων της αστικής τάξης.

Από το ενοριακό εκκλησιαστικό συμβούλιο μέχρι και το, καθαρά πολιτικό όργανο στη Βουλή, η κομματικότητα είναι το κύριο χαρακτηριστικό των θεσμών του αστικού κράτους.

Τα πολιτικά και τα στενά κομματικά στελέχη της η αστική τάξη να αναδείχνει μέσα και διαμέσου των κοινωνικών θεσμών του κράτους της, σαν να ήταν αυτοί οι θεσμοί κομματικές οργανώσεις των κομμάτων της αστικής τάξης.

Μόνο οι επαναστατικές πολιτικές οργανώσεις της εργατικής τάξης δεν ανήκουν στο "κομματικό μηχανισμό" που συνιστά το αστικό κράτος στο σύνολο του.

Ακόμη και οι κοινωνικές οργανώσεις της εργατικής τάξης, μέσω του αστικού θεσμικού πλαισίου νομιμοποίησης τους είναι υποταγμένες σημαντικά σ' αυτή τη κομματικότητα.

Η εργατική τάξη παλεύει συνέχεια να τις απαλλάξει απ' αυτή την αστική κομματικότητα. Να τους δώσει την δική της ανάλυση απόρριψη του αστικού θεσμικού πλαισίου, απόρριψη της αστικής τους νομιμότητας τυπικά και ουσιαστικά.

Τα συνδικάτα έτσι στα πλαίσια της αστικής κοινωνίας, μπορεί να αποτελέσουν κοινωνικά οργανωμένη δύναμη του επαναστατικού μηχανισμού, μόνο σαν διαδικασία υπέρβασης του ίδιου του εαυτού τους. Σαν διαδικασία άρνησης της αστικής τους νομιμότητας.

Ο αστικός κοινοβουλευτικός πλουραλισμός είναι δημοκρατικός, αλλά μόνο για την αστική τάξη και τους φύση κοινωνικούς της συμμάχους.

Η πολυκομματικότητα ούτε προϋποθέτει ούτε πολύ περισσότερο αρκεί και κατοχυρώνει τη δημοκρατία.

Μπορεί να προκύψει σαν μορφή της επαναστατικής πολιτικής συμμαχίας και της εξέλιξης της.

Να αποτελέσει μέρος και μόνο της μορφής της δικτατορίας του προλεταριάτου, σε μια ιστορική φάση της.

Το βασικό και το πρωταρχικό για την δημοκρατία στο κράτος της εργατικής τάξης, είναι η κοινωνική και πολιτική χειραφέτηση της ίδιας της τάξης, το επίπεδο της χειραφέτησης αυτής και των συμμάχων της.

Το βασικό και πρωταρχικό είναι ποια κοινωνική αξία είναι κυρίαρχη και πως αυτή ασκεί την κυριαρχία της σ' όλα τα επίπεδα. Σχετίζεται με τους θεσμούς της οικονομικής, κοινωνικής και πολιτικής εξουσίας, και πως αναπαράγει και επεκτείνει αυτούς τους θεσμούς, ώστε εργατική τάξη να ολοκληρώνει την κοινωνική και πολιτική χειραφέτηση της.

Η ζωντανή εργασία του άμεσου παραγωγού, αυτή που δεν συνδέεται με διάφορες μορφές κυριαρχίας ή ιδιοποίησης πάνω σε ξένη εργασία, αυτή και μόνο μπορεί να είναι η κυρίαρχη κοινωνική αξία του κράτους της εργατικής τάξης.

Μέσα απ' αυτή και μόνο μπορεί να ασκηθεί η πολιτική εξουσία, μέσα απ' αυτή καταχτιέται και αναδειχνεται η πιο πλατιά ελευθερία οργάνωσης και έκφρασης στη νέα κοινωνία μετάβασης.

Όλες οι μορφές κοινωνικής οργάνωσης και θεσμοί της κοινωνικής αναπαραγωγής, δεν μπορούν παρά να βασίζονται στην αξία της εργασίας και να υπηρετούν την διαδικασία πραγματικής κοινωνικοποίησης της και απελευθέρωσης της.

Το κράτος της εργατικής τάξης κατακτά και έχει όργανα διαχείρισης και διεύθυνσης τα οποία ανήκουν και εκλέγονται υποχρεωτικά από το σύνολο του λαού.

Όμως τα όργανα διαχείρισης και διεύθυνσης υπόκεινται σαν λειτουργίες, στον πολιτικό έλεγχο των οργάνων της πολιτικής εξουσίας σε όλα τα επίπεδα, τα οποία είναι πολιτικά όργανα μόνο της εργατικής τάξης και των συμμάχων της.

Από την διαχείριση και την διεύθυνση του εργοστασίου, μέχρι το επίπεδο κυβερνητικής διεύθυνσης, εκφράζεται ουσιαστικά μια δυαδικότητα στην εξουσία, με κυρίαρχο τον πολιτικό ρόλο της εργατικής τάξης. Δυαδικότητα που αντανάκλα τις αιτίες και το επίπεδο των ταξικής φύσης ανταγωνισμών που υπάρχουν και αναπτύσσονται στη μεταβατική σοσιαλιστική κοινωνία.

Η κρατικοποιημένη οικονομία, λειτουργεί σαν κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής, όχι αν επιτρέπει σε μια ομάδα έστω και της εργατικής τάξης, να ιδιοποιείται ένα μέρος του υπερπροϊόντος, αλλά αν δίνει την δυνατότητα στην εργατική τάξη να αποτρέπει και να καταργεί αυτή την ιδιοποίηση.

Ο κεντρικός σχεδιασμός είναι η άσκηση του ιδιοκτησιακού δικαιώματος της εργατικής τάξης, που υλοποιείται με πολιτικά μέσα από τα πάνω μέχρι τα κάτω και η άσκηση του ενσω-

ματώνει την ταξική πάλη που αναδειχεται σαν αντίσταση της ιδιοκτησίας να μείνει ιδιοκτησία και της ανάγκης πληρέστερης κοινωνικοποίησης της.

Η καθολική απασχόληση είναι βασική σοσιαλιστική σχέση παραγωγής και λειτουργεί έτσι αν υλοποιείται στη κατεύθυνση της πλείριας κοινωνικής και πολιτικής χειραφέτησης του κάθε ανθρώπου της σοσιαλιστικής κοινωνίας και όχι αν ρυθμίζεται στη βάση επιβολής οποιασδήποτε μορφής κυριαρχίας μιας ομάδας ή στρώματος της κοινωνίας, στην εργασία άλλων ανθρώπων ή την γενική κοινωνική εργασία.

Η παραγωγική δύναμη της εργασίας θα αναπτύσσεται στη σοσιαλιστική κοινωνία με την εξασφάλιση κοινωνικά χρήσιμης και παραγωγικής εργασίας σε όλους τους ικανούς για εργασία ανθρώπους, με την ελάττωση του χρόνου απασχόλησης και την ελάττωση του εργασιακού χρόνου, με την ολόπλευρη γνώση σαν συστατικό στοιχείο της εργασίας, με την δυνατότητα διάθεσης με τη πιο μεγάλη ελευθερία του ελεύθερου εργασιακού χρόνου.

Η ταξική πάλη στη σοσιαλιστική κοινωνία, πάνω σε αυτά θα εκδηλώνεται και πρέπει να εκδηλώνεται.

Στηριγμένη σε αυτά η εργατική τάξη της σοσιαλιστικής κοινωνίας θα ολοκληρώνει και τον προλεταριακό διεθνισμό της, την επαναστατική αλληλεγγύη, στην εργατική τάξη και τους λαούς όλου του κόσμου.

Με βάση αυτά γίνεται δυνατή και ολοκληρώνεται η ανάγκη για την ανάπτυξη κάθε μορφής κοινωνικής μαζικής λαϊκής οργάνωσης και δράσης.

Για τις κοινωνικές μαζικές οργανώσεις της εργατικής τάξης, το δικαίωμα της απεργίας, μετασχηματίζεται από απλό δικαίωμα σε σοσιαλιστικού χαρακτήρα κοινωνική σχέση.

Ο ρόλος του επαναστατικού κόμματος της εργατικής τάξης στη νέα κοινωνία μετάβασης, είναι ιδεολογικοπολιτικός, καθοδηγητικός στη τάξη για να υλοποιεί η ίδια η τάξη με την μαζική πολιτική ενεργοποίησης της, τις κοινωνικοπολιτικές της συμμαχίες και τα καθήκοντα οικοδόμησης της νέας σοσιαλιστικής κοινωνίας.

Ο ρόλος του κόμματος και σε αυτή τη μεταβατική φάση, είναι ιδεολογικοπολιτικά επαναστατικός και γι' αυτό ηγετικός πρωτοπόρος.

Είναι ανεξάρτητος και αυτόνομος από την διευθυντική δομή του κράτους, πράγμα που υλοποιείται με συγκεκριμένους κανόνες. Από πολλές πλευρές μάλιστα έχει συνεχείς αντιθετικές σχέσεις με αυτή τη δομή, όχι βέβαια για να την υποκαταστήσει αλλά για την πλείρια κοινωνικοποίηση αυτής της διευθυντικής δομής.

ΟΙ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΕΣ ΚΕΦΑΛΑΙΟΚΡΑΤΙΚΗΣ ΠΑΛΙΝΟΡΘΩΣΗΣ

Η κυρίαρχη τάση της ΠΕΡΕΣΤΡΟΙΚΑ, η κυρίαρχη τάση των εξελίξεων είναι η κεφαλαιοκρατική παλινόρθωση.

Τα γεγονότα, οι αποφάσεις των διάφορων κομματικοκρατικών σωμάτων, τα φαινόμενα δεν αφήνουν καμιά αμφιβολία γι αυτό.

Το πόσο, όμως, δοσμένο και αναπότρεπτο ζήτημα είναι αυτή κάθε αυτή η παλινόρθωση γι' αυτό, τα πράγματα είναι διαφορετικά.

Διαφορετικά τουλάχιστον για τους δρόμους, μέσα από τους οποίους θα πραγματοποιηθεί.

Γιατί οι κοινωνίες αυτές διατηρούν εν δυνάμει ισχυρά χαρακτηριστικά της μεταβατικής φύσης τους.

Η απαλλοτριωμένη ατομική ιδιοκτησία, η καθολική απασχόληση, η κεντρική σχεδιαστική μεθοδολογία, το πολιτικό σύστημα εξουσίας, αποτελούν ισχυρούς υλικούς όρους, που αντιτίθενται στην ολοκληρωμένη κεφαλαιοκρατική πορεία.

Οι όροι αυτοί δεν μπορούν να μεταλλαχτούν, πρέπει να συντριβούν. Η αδράνεια, που παρουσιάζουν σήμερα στις αλλαγές, μπορεί να είναι γραφειοκρατικού χαρακτήρα.

Όμως, καθώς η κρίση θα γίνεται διαλυτική στη βάση αυτών των υλικών όρων, θα γεννιούνται ενεργητικές επαναστατικού χαρακτήρα αντιστάσεις από την εργατική τάξη.

Το αν αυτές εξελιχθούν σε πραγματική εργατική επανάσταση, είναι ανοιχτό ζήτημα σε μια σειρά χώρες απ' αυτές και πρώτα στην ίδια την Ε.Σ.Σ.Δ., που διαθέτει και τις πιο ισχυρές επαναστατικές παραδόσεις.

Ανεξάρτητα όμως απ' αυτό, η εργατική τάξη, οι λαοί όλου του κόσμου, οφείλουν πάρα πολλά στις μεταβατικές σοσιαλιστικές κοινωνίες και τον ΟΚΤΩΒΡΗ, όχι μόνο για το τι πείρα σώρευσαν, θετική και αρνητική για το μέλλον, αλλά και για το παρελθόν.

ΟΙ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ

Στην κεφαλαιοκρατική παλινόρθωση των χωρών αυτών, ο Ιμπεριαλισμός στηρίζει ουσιαστικά την ανασυγκρότησή του σ' όλα τα επίπεδα.

Για το προχώρημα της ιμπεριαλιστικής ολοκλήρωσης, σε έκταση και σε βάθος, σε αναβαθμισμένες ιμπεριαλιστικές ενότητες.

Για την υποταγή της εργατικής τάξης σε μια ανασυγκροτημένη παραγωγική διαδικασία, που θα μεγιστοποιεί την εκμετάλλευση.

Για την μείωση της τιμής της εργατικής δύναμης.

Για την αύξηση παραπέρα του βαθμού εκμετάλλευσης των χωρών του τρίτου κόσμου.

Για την εξέλιξη των ανταγωνισμών ανάμεσα στις ιμπεριαλιστικές χώρες για την παγκόσμια κυριαρχία.

Εκατοντάδες εκατομμύρια εργατών αυτών των χωρών θα λειτουργήσουν σαν εργατικός υπερπληθυσμός για το κεφάλαιο συνολικά και για την υπερσυσσώρευση του κεφαλαίου στην Δύση.

Αυτές οι τεράστιες εργατικές μάζες θα βρεθούν κάτω από ειδικές συνθήκες στη διάθεση του κεφαλαίου. Συνθήκες πολύ πιο χειρότερες απ' ότι βρίσκονται σήμερα ακόμη και οι άνεργοι στην Δύση.

Χωρίς την κατοχύρωση του θεσμικού πλαισίου των χωρών τους, γιατί αυτό θα έχει συντρίβει ολοκληρωτικά, αλλά και χωρίς καμιά κατοχύρωση από τις θεσμικές και άλλου είδους κατακτήσεις των εργαζομένων στην Δύση.

Μια διεθνοποιημένη ουσιαστικά “παράνομη” κοινωνικά εργατική μάζα θα χρησιμοποιείται από το κεφάλαιο ενάντια στην ίδια την εργατική τάξη και τις στοιχειώδεις κατακτήσεις της.

Ήδη, μια τέτοια ποιότητα της εργατικής αυτής μάζας μπορεί να αντικαταστήσει μεγάλα μέρη της δυτικής εργατικής δύναμης σε ειδικότητες, τόσο μεσαίου όσο και ανώτερου επιπέδου, χωρίς καμιά δέσμευση εργασιακών σχέσεων, τιμή της εργατικής δύναμης κλπ.

Η κεφαλαιοκρατική υποδούλωση της εργατικής τάξης αυτών των χωρών θα είναι αποφασιστικό μέσο για το πέρασμα της ανασυγκρότησης του κεφαλαίου σε παγκόσμια κλίμακα.

Θα αυξήσει τα καραβάνια των ανέργων στις καπιταλιστικές μητροπόλεις, θα μεγαλώσει την εξαθλίωση στις ίδιες τις χώρες αυτές και θα σπρώξει σε ακόμη μεγαλύτερη εξαθλίωση τις μάζες των λαών του Τρίτου κόσμου.

Η εργατική τάξη των Ιμπεριαλιστικών χωρών θα πιεστεί σε νέας ποιότητας συμμαχίες με τις αστικές τάξεις, σ’ ένα αναβαθμισμένο εθνικισμό και ρατσισμό, πράγμα που ήδη εκδηλώνεται σ’ όλα τα μήκη και πλάτη.

Η ΕΠΙΔΡΑΣΗ ΣΤΗΝ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΤΡΙΤΩΝ ΧΩΡΩΝ

Αν σκεφτεί κανείς ότι στις πάνω από 100 χώρες του τρίτου κόσμου αντιστοιχεί μόνο το 9% της παγκόσμιας παραγωγής και επίσης μόνο το 7% της παγκόσμιας βιομηχανικής παραγωγής με στοιχεία του ‘83. Ότι, ακόμη το 80% αυτού του προϊόντος οφείλεται στο πετρέλαιο και τις πρώτες ύλες και ότι πάνω από το 80% συγκεντρώνεται σε μια 10άδα το πολύ χωρών του τρίτου κόσμου, είναι φανερό πως ο μισός και πάνω πλανήτης με πάνω από 1.5 δια. πληθυσμού, όχι μόνο είναι εξαθλιωμένος, -αυτό δεν ενδιαφέρει το κεφάλαιο-, αλλά έχει καταστεί σχεδόν άχρηστος για το κεφάλαιο και τις σημερινές ανάγκες αναπαραγωγής του!

Η αλυσίδα της διαφορικής ανάπτυξης που επιβάλλει ο νόμος της ανισομετρίας, σαν να έχει σπάσει ουσιαστικά σ’ ένα πολύ σοβαρό κρίκο της.

Η αποκατάσταση της είναι αποφασιστικής σημασίας για τον Ιμπεριαλισμό και το κεφάλαιο.

Στην αποκατάσταση αυτή, σαν ενδιάμεσος εκμεταλλευτικός κρίκος, θα αξιοποιηθεί το μεγαλύτερο μέρος αυτών των χωρών.

- 1. Γιατί έχουν αποκαταστήσει ιστορικά ειδικούς δεσμούς με τις χώρες του τρίτου κόσμου.**
- 2. Γιατί η παραγωγική δομή, το επίπεδο ανάπτυξης, η οργανική σύνθεση του κεφαλαίου και η παραγωγικότητα της εργασίας επιτρέπουν και αντιστοιχούν στις αναπτυξιακές δυνατότητες και ανάγκες των χωρών του τρίτου κόσμου, ώστε να τις συνδέσουν πιο ολοκληρωμένα εκμεταλλευτικά με τον παγκόσμιο καταμερισμό εργασίας του κεφαλαίου. Να εντάξουν στο παραγωγικό δυναμικό του κεφαλαίου νέες εκατοντάδες εκατομμύρια εργατικών μαζών, μεγαλύτερες ποσότητες πρώτων υλών κλπ.**

Τα υπό ολοκλήρωση αστικά στρώματα των μεταβατικών κοινωνιών κατανοούν πολύ καλά αυτή την προοπτική και εκδηλώνουν την πιο μεγάλη ανυπομονησία να μπουν στο παιχνίδι της εκμετάλλευσης. Να διαμορφώσουν τους εσωτερικούς οικονομικούς, κοινωνικούς και πολιτικούς όρους γι’ αυτό, επιταχύνοντας τις συγκρούσεις για την εξουσία.

Το κοινωνικό παραγωγικό κεφάλαιο αυτών των χωρών, που αντιστοιχεί σε αυτήν την λειτουργία, θα χρησιμοποιηθεί σαν ενδιάμεσο κεφάλαιο της Δύσης για την εκμετάλλευση των χωρών του τρίτου κόσμου.

Είναι φανερό, πως στην εξέλιξη αυτών των διαδικασιών, ο τρόπος και η μορφή, που κάθε μία απ' αυτές τις χώρες θα ενταχθεί σε μια τέτοια κατεύθυνση, θα έχει να κάνει με τον τρόπο, που η ίδια θα συνδεθεί με το Δυτικό Κεφάλαιο και τις δυτικές χώρες. Στην πορεία αυτή, οι αντιθέσεις ανάμεσα στις παλινορθωμένες χώρες του κεφαλαίου θα οξυνθούν, καθώς θ' αποτελέσουν μέρος των γενικότερων ενδοϊμπεριαλιστικών αντιθέσεων και θα υποταχθούν σ' αυτές.

ΟΙ ΕΝΔΟΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ

Οι όροι ανατροπής των μεταβατικών σοσιαλιστικών κοινωνιών απόκτησαν ολοκληρωμένο εσωτερικό χαρακτήρα. Όμως, στη διαμόρφωση τους αυτή οι εξωτερικοί παράγοντες έπαιξαν καθοριστικό ρόλο.

Εξωτερικοί παράγοντες, που καθορίστηκαν από την στρατηγική του Ιμπεριαλισμού και ειδικά την κυρίαρχη στρατηγική του, την Αμερικάνικη.

Στρατηγική, που υλοποιούταν κατά κύριο λόγο με την εξέλιξη των στρατιωτικών του δογμάτων, τα οποία καθόριζαν κατά το μεγαλύτερο μέρος και την ποιότητα και ποσότητα των οικονομικών και άλλων σχέσεων για το σύνολο των ιμπεριαλιστικών χωρών.

Η ανταγωνιστική στρατιωτική σχέση, που ουσιαστικά καθόριζε τον συνολικό ανταγωνισμό των δύο στρατοπέδων με κεφαλαιοκρατικούς όρους, κάτω από διαφορετικούς δρόμους, είχε καθοριστικές επιπτώσεις και στις δύο πλευρές.

α. Έβαλε το ζήτημα της κοινωνικοπολιτικής ανατροπής στις μεταβατικές σοσιαλιστικές κοινωνίες, σαν θέμα άμεσης λύσης.

Γι' αυτές τις χώρες, η ανάπτυξη της τεχνολογίας προσδιορίστηκε έτσι, που έκανε σχεδόν αδύνατη από ένα επίπεδο και πέρα την ενσωμάτωση της τεχνολογίας στην παραγωγή.

Η ανάπτυξη ουσιαστικά της τεχνολογίας κατανάλωνε τεράστια κοινωνικά κεφάλαια, χωρίς να μπορεί να συμβάλλει καν στην αναπαραγωγή τους.

Η προπαγάνδα για "έλλειψη" τεχνολογίας σ' αυτές τις χώρες, είναι απάτη. Διαθέτουν την πιο προηγμένη επιστήμη και τεχνολογία, όμως η δομή της, η οποία καθορίστηκε από τη ίδια την διαδικασία ανάπτυξης της, έβαζε ανυπέβλητα εμπόδια για την ενσωμάτωση της στην κοινωνική αναπαραγωγή.

Η μη ανάπτυξη της τεχνολογίας στις χώρες αυτές, δεν είναι η αιτία της κρίσης. Αντίθετα, η ανάπτυξη της τεχνολογίας σε κατευθύνσεις ή ρυθμούς, που υπαγόρευε ο Ιμπεριαλισμός μέσω του στρατιωτικού ανταγωνισμού, επιτάχυνε και μεγέθυνε τις εκδηλώσεις της κρίσης.

β. Η ανταγωνιστική σχέση, που κατευθύνονται στρατιωτικά δόγματα της Αμερικάνικης Στρατηγικής, οδήγησαν και επιτάχυναν τις διαδικασίες αμφισβήτησης της Ιμπεριαλιστικής κυριαρχίας.

Ο πυρηνικός ανταγωνισμός ξεπεράστηκε ουσιαστικά και οι στρατιωτικοί ανταγωνισμοί καθορίζονται πια από τους ανταγωνισμούς στην ηλεκτρονική, τις μηχανοκατασκευές, την ενέργεια και την διαστημική.

Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΣΕ ΑΜΕΣΟ ΚΙΝΔΥΝΟ ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΜΑΣ

Για πρώτη φορά στον αιώνα, η Αμερικάνικη κοινωνικοοικονομική σταθερότητα μπορεί να επηρεαστεί μέχρι βαθμού ανέλεγκτης κρίσης, από το Γιαπωνέζικο υπερεθνικό χρηματιστήριο. Η συσσώρευση σε μια σειρά στρατηγικούς κλάδους της Αμερικάνικης οικονομίας μπορεί να εξαρτηθεί από τα Γιαπωνέζικα κεφάλαια και δευτερευόντως από τα Δυτικοευρωπαϊκά.

Η Αμερικανοσοβιετική συμφωνία, που απελευθέρωσε τις εξελίξεις και από τις δυο πλευρές, είναι φανερό πως εγκαινιάζει μια νέα φάση στις ενδοιμπεριαλιστικές ισορροπίες.

Φάση, που με την ολοκλήρωση της κεφαλαιοκρατικής παλινόρθωσης στις χώρες της Ανατολής, θα επιζητήσει να λύσει και το ζήτημα της παγκόσμιας Ιμπεριαλιστικής κυριαρχίας.

Στον καθορισμό των εξελίξεων στις ανατολικές χώρες, ο Αμερικάνικος Ιμπεριαλισμός στηρίζει σημαντικό μέρος της στρατηγικής του, για τη διατήρηση της παγκόσμιας κυριαρχίας, κάτω από νέους όρους.

Προσδιορίζοντας κανείς, σε γενικές γραμμές, τις κατευθύνσεις της Αμερικάνικης στρατηγικής, θα μπορούσε να σημειώσει:

- **Υπεράσπιση της κυριαρχίας του Αμερικάνικου Ιμπεριαλισμού από τη Γιαπωνέζικη απειλή.**
- **Έλεγχο της Δυτικής Ευρώπης με παράλληλη διεύρυνση των διαδικασιών ολοκλήρωσης της.**

Βασικό ρόλο στην Αμερικάνικη Στρατηγική θα παίξουν οι εξελίξεις στην Ε.Σ.Σ.Δ. και το ολοκληρωτικό πέρασμα της στον Καπιταλισμό.

Με δεδομένο αυτό, η Αμερικανοσοβιετική συνεργασία και προσέγγιση θα διαμορφώσει ένα νέο ιδιορρυθμού τύπου “στάτους κβο” στην ΕΥΡΩΠΗ, το οποίο θα οδηγήσει σε μια αναπροσαρμογή των ανταγωνιστικών σχέσεων σ’ όλη την Ευρωπαϊκή ήπειρο.

Θα επιστρέψει στην Ε.Σ.Σ.Δ. να προβάλει σαν αντίπαλο δέος, για ηγεμονία στις μεγάλες Ιμπεριαλιστικές δυνάμεις της Ε.Ο.Κ. Θα κάνει αποφασιστικό το ρόλο των Αμερικάνων στους ανταγωνισμούς αυτών των δυνάμεων, θα δυναμώσει και θα ολοκληρωθεί ο ανταγωνισμός Ε.Σ.Σ.Δ. - Ιαπωνίας, γενικά και ειδικά στην Άπω Ασιατική πλευρά, πράγμα που θα αυξήσει το συμβατικό επεμβατικό ρόλο των Αμερικάνων σ’ αυτές τις σχέσεις ανταγωνισμού, ρόλο που θα κατοχυρώνει με την ανάπτυξη αμφίπλευρων συμμαχιών και την απόσπαση ζωτικού χώρου και από τις δυο πλευρές.

Θα αναβαθμίσει τις αντιθέσεις Κίνας - Ε.Σ.Σ.Δ. και ΚΙΝΑΣ - ΙΑΠΩΝΙΑΣ αξιοποιώντας την Κίνα σαν φραγμό στην επέκταση του Γιαπωνέζικου Ιμπεριαλισμού και στη στρατηγική ενοποίηση του “κίτρινου” χώρου.

Η Αμερικάνικη Στρατηγική φαίνεται να διαμορφώνεται σε μια ανάπτυξη των κεφαλαιοκρατικών ολοκληρώσεων ΑΜΕΡΙΚΗ - ΑΣΙΑ, σε κάθε μια από τις οποίες θα συμμετέχουν οι Αμερικάνοι με ηγεμονικό ρόλο.

ΕΟΚ ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ

Οι εξελίξεις στην Ανατολή βάζουν επί τάπητος ταυτόχρονα δυο προβλήματα:

Ένα για τον Ευρωπαϊκό Ιμπεριαλισμό γενικά στις ανταγωνιστικές σχέσεις του με Αμερική και Ιαπωνία. Και ένα για την Ευρωπαϊκή ηγεμονία την ίδια.

Κάθε μια από τις κύριες ιμπεριαλιστικές ευρωπαϊκές χώρες προσπαθεί ν' απαντήσει στο πρώτο πρόβλημα με βάση το δεύτερο, τις ανάγκες και τις δυνατότητες της, προς μια τέτοια κατεύθυνση.

Η εκτατική ανάπτυξη - επέκταση της Ε.Ο.Κ. αποκτά και ένα αναγκαστικό και καθοριστικό χαρακτήρα από τις εξελίξεις στην Ανατολή.

Αυτό θα εκβιάσει κατά κάποιο τρόπο και θα επιταχύνει τις διαδικασίες ενοποίησης. Όμως, θα τις περιπλέξει ταυτόχρονα δυναμώνοντας τις φυγόκεντρες δυνάμεις, καθώς τροποποιεί σε πολύ μεγάλο βαθμό τις προτεραιότητες κάθε εθνικού Ιμπεριαλισμού στην περιοχή.

Η "πανευρωπαϊκή* Ε.Ο.Κ. των Ουραλίων - Ατλαντικού, έχει να κάνει με το πως τη θέλουν οι Αμερικάνοι, η Περεστρόικα, ο Γερμανικός Ιμπεριαλισμός, ο Εγγλέζικος και ο Γαλλικός ομόλογος του.

Έχει να κάνει με το τι είδους συμμαχίες θα εξελιχτούν γύρω από τον καθένα απ' αυτούς, αλλά και ανάμεσα τους.

Η είσοδος της Ε.Σ.Σ.Δ. στο κοινό Κεφαλαιοκρατικό "σπίτι" γενικά και στο Ευρωπαϊκό ειδικά, κάνει αναγκαία και αναπότρεπτη την εμφάνιση της Γερμανικής υπερδύναμης και αντίστροφα.

Η δημιουργία της Γερμανικής υπερδύναμης κάνει αναγκαία τη συνοχή μιας ευρύτερης ζώνης στην επιρροή της Ε.Σ.Σ.Δ. κάτω από διαφορετικούς όρους βέβαια από σήμερα, καθώς και την παρουσία της στο "κοινό Ευρωπαϊκό σπίτι".

Η περεστρόικα προωθεί τη Γερμανική ενοποίηση, για να προωθήσει τις δικές της συμμαχίες τόσο στην Ευρώπη, όσο και στον κόσμο. Για να αναδείξει τον δικό της ηγετικό ρόλο στο κλαμπ της αναπτυσσόμενης κεφαλαιοκρατίας.

Ενάντια στην ενοποιημένη Γερμανία, οι υπόλοιποι Ευρωπαϊκοί της εταίροι δίνουν τη μάχη στην ουδετερότητα της. Όχι βέβαια με τους κλασικούς όρους ΝΑΤΟ - ΣΥΜΦΩΝΟ ΒΑΡΣΟΒΙΑΣ, αλλά στο πεδίο της μη αυτόνομης στρατικοποίησης. Πράγμα, που δεν έχει να κάνει με την αντιμετώπιση της πολεμικής απειλής εκ μέρους της, αλλά πρώτα και κύρια με τον περιορισμό της στη διεκδίκηση της Ιμπεριαλιστικής ηγεμονίας στην Ευρώπη και τον κόσμο.

Το ζήτημα αυτό αναδειχνεται καθοριστικό στις διαδικασίες της Γερμανικής ενοποίησης και αποτελεί κομβικό σημείο αντιθέσεων.

Η ενοποιημένη Γερμανία, απαλλαγμένη από μεταπολεμικές υποχρεώσεις και την υψηλή 'συμμαχική" κηδεμονία μέσω των Η.Π.Α., θα προωθούσε με αρκετά γρήγορους ρυθμούς

μια κεντροευρωπαϊκή ενότητα συμφερόντων με αναμφισβήτητη υπεροχή έναντι των σημερινών ευρωπαϊκών ανταγωνισμών της.

Παρά τους προσεκτικούς βηματισμούς της Βόννης στην παρούσα φάση τα σημάδια μιας τέτοιας κατάστασης είναι φανερά.

Οι ιμπεριαλιστές, ανταγωνιστές της Γερμανίας στον Ευρωπαϊκό χώρο δεν φοβούνται μόνο μια νέα μεταπολεμική Γερμανία, αλλά την προσέγγιση της με την Ε.Σ.Σ.Δ. σε μια ανώτερου επιπέδου “ανατολική πολιτική” η οποία όμως προϋποθέτει και ανάλογο στρατιωτικό οικονομικό τομέα.

Η Εγγλέζικη απάντηση, όπως φαίνεται να διαμορφώνεται, είναι σε δυο επίπεδα.

Να κρατηθεί ο Αμερικάνικος επικυρίαρχος ρόλος στην ΕΥΡΩΠΗ, ώστε ν’ αποκλεισθεί ο αυτόνομος επανεξοπλισμός της Γερμανίας και κύρια να μπλοκαριστούν στρατιωτικοί τομείς της οικονομίας, που συνδέονται μ’ αυτόν τον επανεξοπλισμό. Ταυτόχρονα, επιδιώκει ειδικές σχέσεις συνεργασίας και ολοκλήρωσης με την ΑΜΕΡΙΚΗ. Προωθεί την αναβάθμιση Ζώνης ελευθέρων συναλλαγών” σαν μια ιδιαίτερη συνιστώσας της Ε.Ο.Κικής ολοκλήρωσης.

Οι Εγγλέζικοι προσανατολισμοί φαίνονται καθαρά, καθώς ενώ από τη μια απορρίπτουν τη “γραφειοκρατία των Βρυξελλών”, από την άλλη είναι οι πιο ένθερμοι υποστηρικτές της Αμερικάνικης θέσης για μετεξέλιξη του ΝΑΤΟ σε οικονομικό - πολιτικό οργανισμό.

Η ΘΕΣΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Οι ανακατατάξεις στην Παγκόσμια σκηνή είναι φανερό πως τροποποιούν σημαντικά τη θέση της χώρας στον καταμερισμό εργασίας του κεφαλαίου.

Ήδη, εκδηλώνονται από τις διάφορες ομάδες της αστικής τάξης ανησυχίες για την πολιτική της ΕΟΚ στα θέματα ανάπτυξης.

Φοβούνται, πως οι αναπτυξιακές προτεραιότητες της ΕΟΚ θα στραφούν ανατολικά. Φοβούνται, πως ο διαμεσολαβητικός ρόλος της αστικής τάξης στα Ιμπεριαλιστικά συμφέροντα, τόσο προς το Βορρά στη Βαλκανική, όσο και στην πλευρά της νοτιοανατολικής Μεσογείου, θα υποβαθμιστεί.

Η πολιτική ανάπτυξης της άρχουσας τάξης η οποία στηρίζεται αποκλειστικά και μόνο στην εισαγωγή Δυτικών κεφαλαίων, θα βρεθεί σε δύσκολη θέση!

Η νομισματική και πολιτική ενοποίηση της ΕΟΚ, η οποία απαιτεί επιτάχυνση, θα προχωρήσει με ιδιαίτερα ισοπεδωτικούς και δυσμενείς όρους για τη χώρα.

Το ουσιαστικά κύριο και πρωταρχικό σ’ αυτή την ενοποίηση, θα είναι η εξισορρόπηση των συμφερόντων των τριών κύριων Ιμπεριαλιστικών Ευρωπαϊκών Κέντρων σε βάρος των χωρών της ΕΟΚ δεύτερης και τρίτης ταχύτητας ανάπτυξης.

Η αστική τάξη της χώρας, πριν καν να μπορέσει να προσαρμοστεί στην Ε.Ο.Κική στρατηγική, να κατακτήσει μια ενιαία πολιτική γι’ αυτήν, καλείται ν’ αναπροσαρμόσει τη Στρατηγική αυτή και ν’ αναζητήσει νέες συμμαχίες μέσα στην ΕΟΚ, αλλά μείζονος σημασίας.

Ταυτόχρονα ή παράλληλα μ’ αυτές, θα πρέπει ν’ αναβαθμίσει τη συμμαχική της υποτέλεια στους Αμερικανούς με την Τουρκία, της οποίας ο στρατηγικός ρόλος αναβαθμίζεται. Η

Τουρκία καλείται να παίξει ένα νέο ρόλο, τόσο στην “Ανατολική πολιτική” της νέας Γερμανίας, όσο και των Αμερικάνων.

Η είσοδος της στην Ε.Ο.Κ. ουσιαστικά αποκρούστηκε γι’ αυτούς τους λόγους, καθώς οι άξονες ΒΕΡΟΛΙΝΟ - ΑΓΚΥΡΑ και ΟΥΑΣΙΓΚΤΟΝ - ΑΓΚΥΡΑ θα μετέβαλαν τις ισορροπίες και μέσα στην ΕΟΚ.

Η αστική τάξη της Ελλάδας καλείται να προβεί σε νέες παραχωρήσεις προς την Τουρκία, για να εξασφαλίσει την εύνοια του υποτελούς από τον Ιμπεριαλισμό!

Η συμπεριφορά της, τόσο στο θέμα των βάσεων, όσο και του Κυπριακού, είναι χαρακτηριστική για τις προθέσεις της και τους προσανατολισμούς της.

Συμπερασματικά μπορούμε να πούμε:

- 1. Ολόκληρη η Βαλκανική, από τα βόρεια μέχρι τα πιο ανατολικά της κράσπεδα, βρίσκεται κάτω από συνθήκες γενικών ανακατατάξεων γεωγραφικών, οικονομικών, πολιτικών και στρατιωτικών. Ανακατατάξεων που απαιτούν, λίγο ως πολύ την ακύρωση των ιστορικών αποτελεσμάτων του αιώνα μας.**
- 2. Η γεωπολιτική θέση της χώρας, σε συνδυασμό με την θέση στην ιμπεριαλιστική αλυσίδα, την κάνουν κέντρο όλων των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, σε τέτοια επίπεδα που βάζουν ζήτημα για την ελληνική συνέχεια της χώρας.**
- 3. Η οργανική ενσωμάτωση της χώρας στην κεφαλαιοκρατική ολοκλήρωση της Ευρώπης στις νέες συνθήκες θα συντελεστεί σαν μέρος της κεφαλαιοκρατικής ολοκλήρωσης των χωρών της ανατολικής Ευρώπης και ειδικά των Βαλκανικών χωρών, με όλους τους δυσμενείς όρους που αυτό συνεπάγεται.**

Οι διεθνείς πολιτικές συνθήκες με το καθεστώς της εξάρτησης, και η οικονομικοπαραγωγική βάση της χώρας, την τοποθετούν στα τελευταία σκαλιά των αναπτυξιακών ταχυτήτων που δημιουργούνται στη νέα κεφαλαιοκρατική Ευρώπη.

Στη νέα αυτή πραγματικότητα, η άρχουσα τάξη της χώρας θα παζαρεύει συνεχώς τα δυτικοευρωπαϊκά ψίχουλα, για το ξεπούλημα της χώρας.

ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΣΤΗ ΧΩΡΑ

Οι δηλώσεις Καραμανλή με την ευκαιρία του θέματος εκλογής νέου προέδρου της Δημοκρατίας, φανερώνει την σύγχυση και την αδυναμία της αστικής τάξης να χαράξει αυτόνομα μια Στρατηγική, αλλά και ακόμη να υπηρετήσει την Στρατηγική που διαμόρφωσε για αυτήν η άμεση εξωτερική επέμβαση του ιμπεριαλισμού.

Το μεταπολιτευτικό διάλειμμα “εθνικής ταυτότητας” που παρουσίασε φαινομενικά η αστική τάξη εξάντλησε ήδη τα όρια του.

Η οικονομικοπαραγωγική βάση της χώρας που διαμόρφωσαν τα συμφέροντα και η πολιτική της αστικής τάξης δεν μπορεί να στηρίξει μια ενιαία και αυτόνομη Στρατηγική της άρχουσας τάξης έστω μέσα στα πλαίσια του κεφαλαιοκρατικού καταμερισμού εργασίας, γιατί αυτή η οικονομικοπαραγωγική βάση της χώρας δεν έχει ούτε ενιαίο χαρακτήρα.

Είναι άθροισμα οικονομικών συμφερόντων με διαφορετική βάση το καθ’ ένα, ανάλογα με ποια ιμπεριαλιστικά συμφέροντα είναι δεμένο και με ποια τείνουν να δεθούν.

Έτσι και καμιά ομάδα της αστικής τάξης δεν μπορεί να ενοποιήσει τα συμφέροντα της κυρίαρχης τάξης συνολικά, να τους δώσει μια συνεκτική πολιτική οντότητα και έκφραση.

Ο παρασιτισμός της αστικής τάξης εκφράζεται ουσιαστικά και σε μια πολιτική κυριαρχία των γιγαντωμένων παρασιτικών στρωμάτων, που εκδηλώνονται σαν ληστρικές συντεχνιακές συγκρούσεις που οδηγούν στη κοινωνική διάλυση και παράλυση του κράτους και των θεσμών του.

Η τελευταία “οικουμενική κυβέρνηση” είναι ο πιο καλός καθρέπτης των χαρακτηριστικών της αστικής τάξης και της πολιτικής της συμπεριφοράς.

Κάθε ομάδα και συντεχνία της άρχουσας τάξης παζάρει και από τα κυβερνητικά πάστα, μέσα και έξω από την Ελλάδα τα δικά της συμφέροντα.

Αυτό που ενοποιεί την πολιτική συμπεριφορά της, είναι η ανάγκη εκφασισμού ολόκληρου του κοινωνικοπολιτικού οικοδομήματος άσκησης και διαχείρισης της εξουσίας.

Ανάγκη που πηγάζει ακριβώς σε σημαντικό βαθμό από τους εξωγενείς όρους που καθορίζουν ολόκληρη την κοινωνική αναπαραγωγή.

Ανάγκη που πηγάζει από τ’ ότι τα οικονομικά συμφέροντα και οι κοινωνικές αξίες της αστικής τάξης, όχι μόνο δεν εξασφαλίζουν κάποια κοινωνική συνεκτικότητα, αλλά απεναντίας δρουν διαλυτικά στην κοινωνική συνοχή, καθώς αντιστρατεύονται και τις πιο βασικές εθνικές και πατριωτικές αξίες του λαού.

Η πορεία ολοκλήρωσης στην ΕΟΚ έκανε τον παρασιτικό καταναλωτισμό και την κλοπή χρήματος, οδηγούς - μοχλούς, εξέλιξης της ελληνικής κοινωνίας, σε τέτοιο βαθμό, ώστε αφ’ ενός να κάνουν αδύνατη οποιαδήποτε αναπτυξιακή - παραγωγική προσπάθεια και αφ’ ετέρου να διαλύουν και να παραλύουν την όποια οικονομικοπαραγωγική βάση της χώρας.

Στις κατευθύνσεις αυτές η αστική τάξη, -καταναλωτικός παρασιτισμός και κλοπή χρήματος - διαμορφώνει και τις κοινωνικοπολιτικές συμμαχίες της, με τα μεσαία στρώματα της πόλης, την τεχνοκρατική διάνοηση και τα πλουσιοχωρικά αστικά στρώματα στην ύπαιθρο.

Η ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΗ ΛΥΣΗΣ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΡΙΣΗΣ

Το ότι η άρχουσα τάξη δεν έχει κατεύθυνση αντιμετώπισης της πολιτικής κρίσης αυτό είναι φανερό.

Φυσικά γι αυτό οι αιτίες δεν είναι οι “Δεινόσαυροι” όπως θέλουν να παρουσιαστεί το πρόβλημα. Χωρίς αυτούς ίσως το σύστημα να γνώριζε ακόμη πιο μεγάλη και πιο διαλυτική αστάθεια.

Η ταλάντευση ανάμεσα στη “Συναίνεση” - Κυβερνητική συνεργασία, και τις αυτοδύναμες μονοκομματικές λύσεις, είναι αποτέλεσμα βαθύτερων κοινωνικών και οικονομικών όρων, όπως διατυπώσαμε και πιο πάνω, αλλά και σε παλαιότερες αποφάσεις - εκτιμήσεις της οργάνωσης.

Ολόκληρο το πολιτικό σύστημα εξουσίας, αλλά και η κοινωνική διάρθρωση, χαρακτηρίζεται από τη διευρυμένη αστάθεια των συντεχνιακών συγκρούσεων, που αναπαράγουν ένα συνεχώς αναπροσαρμοζόμενο φάσμα πολιτικών και κοινωνικών συμμαχιών, χωρίς σταθερές βάσεις και συνέχεια.

Είναι απόλυτα φυσικό αυτό να εκδηλώνεται και στους κομματικούς σχηματισμούς. Στις διεργασίες αναδιαμόρφωσης τους.

Το πολιτικό - κομματικό οικοδόμημα βρίσκεται σε αντιστοιχία με την οικονομικοπαραγωγική και κοινωνική βάση του συστήματος.

Η σταθερότητα του κομματικού οικοδομήματος είναι ουσιαστικά και αυτή εισαγόμενη κατά τις πιο σημαντικές παραμέτρους της.

Οι οικονομικοπολιτικές κατευθύνσεις των κομμάτων διαμορφώνονται δορυφορικά, προς τις κυρίες και κυρίαρχες πολιτικές τάσεις της Ε.Ο.Κ. και αυτό είναι πραγματικά ένας παράγοντας σταθερότητας τους.

Οι κομματικά διαμορφωμένες γραφειοκρατίες και ο παρασιτισμός που λυμαίνονται την οικονομικοπαραγωγική βάση της χώρας, είναι ο εσωτερικός παράγοντας σταθερότητας τους, η κυρία συνεκτική κοινωνική” αξία του καθεστώτος.

Γι αυτό εξ άλλου ακόμη και η “οικουμενική” της σχεδόν καθολικής συναίνεσης στο πολιτικό επίπεδο, δεν μπόρεσε να πάρει κανένα μέτρο που να θίγει έστω και ελάχιστα την οποιαδήποτε συνεχή του κεφαλαίου και του παρασιτισμού.

Κάτω απ αυτές τις συνθήκες η πολιτική λύση δεν μπορεί παρά να αναδυθεί σε δυο κατευθύνσεις:

Μια ΔΕΞΙΑ λύση με επιτάχυνση του εκφασισμού του κράτους και των θεσμών του. Την αναπαραγωγή του μεταπολεμικού φασισμού σε νέες νόρμες.

Μια κεντροδεξιά λύση, που θα βρίσκεται καθ’ ολοκληρία υπό την υπαγόρευση του Δ.Ν.Τ. και των οργάνων της Ε.Ο.Κ.

Όλα τα σενάρια, οι συγκρούσεις μεταξύ των κομμάτων, αλλά και οι εσωκομματικές ανακατατάξεις, γύρω απ αυτές τις κατευθύνσεις κινούνται, ώστε το σύστημα να κρατήσει τουλάχιστον τη τυπική κοινοβουλευτική του νομιμότητα.

Η Ν.Δ. ακόμη και σαν γραμμή Μητσοτάκη δρομολογεί μια πορεία σπασίματος της πολιτικής συμμαχίας με το Κ.Κ.Ε και το Συνασπισμό, ώστε αφενός μεν να διεκδικήσει την αυτοδύναμη κυβερνητική λύση, αλλά και να προετοιμαστεί για μια αναγκαία κεντροδεξιά επιλογή με το ΠΑΣΟΚ.

Το ΠΑΣΟΚ επιταχύνει τη κεντρώα αναδιαμόρφωση του για τις εκσυγχρονιστικές συμμαχίες με τη Ν.Δ και τις ανάλογες τάσεις της.

Η προοδευτική συμμαχία που εξαγγέλλει, μονό σαν εφεδρική ή συμπληρωματική λύση της κεντροδεξιάς του κατεύθυνσης χρησιμοποιείται.

Ο “Συνασπισμός της Αριστεράς” παρά τη θεαματική και επωφελή εκλογικά προσαρμοστικότητα του μέχρι σήμερα, αντιμετωπίζει ακόμη μεγαλύτερα προβλήματα.

Από τη μια θέλει να κρατηθεί στο κοινοβουλευτικό παιχνίδι εξουσίας και από την άλλη να αποδεσμευτεί στη σημερινή συγκυρία απ αυτό.

Επιδιώκει ένα ρόλο διαιτητή με ανάλογες συμμαχίες αμφίπλευρα, που θα του δώσουν τη δυνατότητα να μείνει στο παιχνίδι μέσα σ’ένα άλλο σκηνικό κεντροδεξιών λύσεων.

Έτσι αποκρούει τη συνεργασία, μετωπική και κυβερνητική, με το ΠΑΣΟΚ, αλλά κινείται και διακηρύσσει τη γραμμή της προγραμματικής συμμαχίας των λεγόμενων “προοδευτικών δυνάμεων”.

Ο “Συνασπισμός” περνάει ουσιαστικά καθολική κρίση ταυτότητας που δεν αποκλείει και τη διάσπαση σημαντικών συστατικών του, καθώς μάλιστα ο συμπληρωματικός συναινετικός του πολιτικός ρόλος περιθωριοποιείται, ανάλογα με τη περιθωριοποίηση του στο κοινωνικό επίπεδο.

Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΟ Κ.Κ.Ε.

Δεν ήταν φυσικά κεραυνός εν αιθρία.

Ήταν αναμενόμενη όχι μόνο για τους εκτός των τειχών, αλλά και για το ίδιο το Κ.Κ.Ε και την ηγεσία του

Η ηγεσία του Κ.Κ.Ε προσπάθησε και κατόρθωσε να τη καθυστερήσει, ώστε να εκδηλωθεί στις πιο ευνοϊκές γι αυτήν συνθήκες. Σε συνθήκες, που αφενός να έχει προχωρήσει η ιδεολογικοπολιτική διαμόρφωση της βάσης του καθώς και η κοινωνική σύνθεση της, αφετέρου να έχει προχωρήσει το χτύπημα και η ενσωμάτωση του εργατικού κινήματος, η υποταγή” του στα γραφειοκρατικοπαρασιτικά στρώματα που γιγάντωσε η πολιτική της συνδιαχείρισης.

Το Κ.Κ.Ε ελπίζει, όχι αβάσιμα, πως αυτή η κρίση, μεσοπρόθεσμα θα ενισχύσει την αστικο-κοινοβουλευτική του στρατηγική του Συνασπισμού.

Ότι αυτή η κρίση θα λειτουργήσει δεσμευτικά απέναντι στις τάσεις επαναστατικοποίησης που γεννούν οι αντικειμενικές συνθήκες της ταξικής πάλης.

Οι προσανατολισμοί των στελεχικών ομάδων που διαμορφώνουν τις κατευθύνσεις του Ν.Α.Ρ, το λιγότερο δεν μπορούν να διαψεύσουν τις τέτοιες εκτιμήσεις του Κ.Κ.Ε

Η ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Το ΝΕΟΜΑΡΞΙΣΤΙΚΟ ΡΕΥΜΑ παλεύει συνεχώς για να διαμορφώσει μέσα στα αστικά πλαίσια μια εναλλακτικότητα. Αυτή ακριβώς η κατεύθυνση και η απόρριψη του Λενινισμού κάνει όρο ύπαρξης του,· τη συνεχή διάλυση και αναπαραγωγή του.

Η κατεύθυνση της “αστικής εναλλακτικότητας” που ψάχνει, δημιουργεί δυνατότητες κάθε φορά εκλογικής συσπείρωσης ενός μέρους της αγανάκτησης.

Από ποσοστιαία άποψη αυτό είναι σημαντικό, όμως στα πλαίσια που λειτουργεί, τα αστικοκοινοβουλευτικά, είναι αμελητέο και κατά την εκτίμηση των ίδιων των συνιστωσών του.

Έτσι αυτό που παρατηρείται και σ αυτό που αναλώνονται, είναι, κάθε φορά, να διερευνούν τους ορούς επανασυσπείρωσης της προηγούμενης διαλυτικότητας.

ΤΟ ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΟ - ΛΕΝΙΝΙΣΤΙΚΟ ΡΕΥΜΑ

Γνωρίζει ένα σημαντικά μεγάλο κατακερματισμό, όχι μόνο σε επίπεδο πολιτικών οργανώσεων, αλλά και ομάδων που δρουν στο κίνημα αυτόνομα, και παρουσιάζουν σαφή και συγκεκριμένα πολιτικά χαρακτηριστικά.

Παρά το κατακερματισμό του, παρουσιάζει τη πιο σοβαρή ζωντάνια και συνεκτικότητα τόσο στους εργατικούς και κοινωνικούς αγώνες όσο και στο πεδίο της ιδεολογικής και πολιτικής πάλης.

Το ρεύμα αυτό είναι που συγκεντρώνει τα πιο σκληρά ιδεολογικοπολιτικά πυρά της αντίδρασης.

Κλείνει ακόμη και το ίδιο μέσα του, τη κρίση του κομμουνιστικού κινήματος, που εκδηλώνεται σε ιδεολογικές και πολιτικές διαφορές οι οποίες βασίζονται και σε ιστορικούς σταθμούς και προσωπικότητες του κινήματος.

Όμως κάτω από το φως των σημερινών εξελίξεων αυτή η κρισιακή αναφορά ξεπερνιέται και δημιουργούνται συνθήκες μετωπικής πολιτικής σύγκλισης αυτών των δυνάμεων.

Μια τέτοια πορεία θα είναι πολύ σοβαρή κατάκτηση για το επαναστατικό κίνημα, ιδιαίτερα στις σημερινές συνθήκες όπου η επαναστατική Μαρξιστική-Λενινιστική ιδεολογία βρίσκεται υπό διωγμό και ουσιαστική παρανομία.

ΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΑΝΤΙΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ

Τη πορεία του Ε.Α.Μ πρέπει να τη δούμε σαν μια διαδικασία χειραφέτησης σε επαναστατική κατεύθυνση ενός δυναμικού με το κέντρο βάρους του στην εργατική τάξη, από το Κ.Κ.Ε και την αναθεωρητική ιδεολογία.

Από την άποψη αυτή η πορεία μας ήταν μια διαρκής συνεδριακή διαδικασία μέσα στα πλαίσια της ταξικής πάλης.

Πρέπει λοιπόν να δούμε και να εκτιμήσουμε τις βασικές κατευθύνσεις και τους κύριους σταθμούς αυτής της πορείας, από την αρχή. Από το ξεκίνημα μας.

A. Η ΑΠΟΣΠΑΣΗ ΑΠΟ ΤΟ Κ.Κ.Ε.

Δεν έγινε διαλυτικά μέσα από διαδικασίες φραξιονιστικού διαλυτισμού, οι οποίες το πρώτο που αμφισβητούν δεν είναι ο αναθεωρητισμός, ο οπορτουνισμός - ιδεολογικός και οργανωτικός - αλλά οι επαναστατικές αρχές σ' όλα τα επίπεδα.

Η υπεράσπιση αυτών των αρχών, ήταν και το πρώτο και καθοριστικό κεφάλαιο της όποιας δημιουργικής μας συνέχειας και παρουσίας στο κίνημα.

Η επαναστατική ιδεολογία και αρχές, μας έκαναν, όσο αυτό ήταν δυνατό, ικανούς να σταθούμε στις γραμμές του κινήματος με πρωτοπόρο πολιτικά τρόπο και δράση, αλλά και τη προσωπική στάση κάθε συντρόφου.

B. Η ΠΡΩΤΗ ΔΙΑΚΥΡΗΣΗ

Η διακήρυξη των ιδεολογικών και πολιτικών αρχών για τη δράση μας στο εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα και η συγκρότηση του Σ.Ε.Α.Μ., ήταν ένα σοβαρό βήμα για τη πολιτική αλλά και συνεκτική συνδικαλιστική δράση μας στις γραμμές του εργατικού κινήματος.

Αποτέλεσε μια πράξη μετωπικής σύγκρουσης, όχι με επιμέρους τακτικές επιλογές του αναθεωρητισμού και του ρεφορμισμού, αλλά με τη κύρια κατεύθυνση του για την ενσωμάτωση του εργατικού κινήματος.

Αυτό ακριβώς καθόριζε και την ειδοποιό διαφορά από μεγάλες οργανώσεις που στο όνομα της ενότητας των επιμέρους, μεταβαλλόταν σε τσόντες και ούρα των κυρίαρχων αστικοκοινοβουλευτικών παρατάξεων. Λειτουργούσαν σαν εφεδρικές δυνάμεις τους.

Γ. Η ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ Ε.Α.Μ. ΚΑΙ Η ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΗ

Σημάδευε μια λίγο ως πολύ ολοκληρωμένη ιδεολογική και πολιτική χειραφέτηση από το ΚΚΕ και τα κυρίαρχα ρεύματα της Αριστεράς.

Μας έδωσε τη δυνατότητα να διατυπώσουμε και να παλέψουμε προχωρημένες θέσεις στα κύρια ζητήματα που συγκροτούσαν την Ελληνική κοινωνικοπολιτική πραγματικότητα και όπως αυτή επηρεαζόταν από τη διεθνή κατάσταση.

Σκιαγράφησε τη Μαρξιστική - Λενινιστική φυσιογνωμία μας σαν οργάνωση με πιο ολοκληρωμένο τρόπο.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΒΑΣΙΚΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΜΕΤΩΠΟ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΞΑΡΤΗΣΗ, ΤΟΝ Ε.Ο.ΚΙΚΟ ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟ, ΤΟ 92

Το καθεστώς της εξάρτησης όπως αυτό ολοκληρώνεται με την Ε.Ο.Κική ενσωμάτωση, στις νέες μάλιστα διεθνείς συνθήκες, βάζει ουσιαστικά και πολύπλευρα ζήτημα για την ίδια την εθνική συνέχεια του λαού και της χώρας.

Ο εκσυγχρονισμός στην οικονομία που διατυμπανίζει η άρχουσα τάξη, σημαίνει καθολική σχεδόν καταστροφή της οικονομικοπαραγωγικής βάσης της χώρας και τη πλέρια προσαρμογή της στις κατευθύνσεις του “καταναλωτικού παρασιτισμού και κλοπής χρήματος.

Η χώρα θα μεταβάλλεται σταδιακά, αλλά με γρήγορους ρυθμούς, σε περιοχή οικοπέδων, διεθνές κέντρο διακίνησης ναρκωτικών και διεθνές κέντρο εμπόρευσης της εργατικής δύναμης.

Η οποία οικονομική - παραγωγική ανάπτυξη θα συντελείτε από την εξασφάλιση των πιο ευνοϊκών ορών για την επιτυχία του μεγαλύτερου δυνατού Μονοπωλιακού κέρδους στα εισαγόμενα κεφάλαια.

Αυτό αφορά και σ αυτό εξαντλείται η προσπάθεια της άρχουσας τάξης για την αναδιάρθρωση των εργασιακών σχέσεων στη κατεύθυνση της ελεύθερης αγοράς εργασίας.

Στα αμέσως επόμενα χρονιά θα συντελεστεί η ακόμη πιο γρήγορη υπερσυγκέντρωση του πληθυσμού στα μεγάλα αστικά κέντρα, αφ’ ενός μεν λόγω του βαθέματος των ταξικών δια-

χωρισμών στην ύπαιθρο, και αφ' ετέρου για την αύξηση του βαθμού εκμετάλλευσης της εργατικής δύναμης.

Ήδη στις μεγάλες πόλεις δεν υπάρχει μονό το πρόβλημα του νέφους και της μόλυνσης που παίρνει εκρηκτικές διαστάσεις, αλλά αντιμετωπίζουν προβλήματα που αφορούν ελλείψεις φυσικών υλικών αγαθών όπως το νερό, το οποίο σήμερα μπαίνει σχεδόν συνολικά στην εκμετάλλευση του κεφαλαίου.

Το βιοτικό επίπεδο της εργατικής τάξης, του μικρομεσαίου αγρότη, του εργαζόμενου βιοπαλαιστή της πόλης θα μειωθεί δραματικά στα αμέσως επόμενα χρόνια.

Τα βασικά γεωργικά προϊόντα διατροφής θα γίνουν απλησίαστα για τον εργαζόμενο λαό και την ίδια τη φτωχολογιά του χωριού.

Τα κύματα της ακρίβειας, υπηρεσιών και αγαθών λαϊκής κατανάλωσης, θα σαρώσουν το λαό του μόχθου.

Τα ναρκωτικά ήδη έχουν γίνει ένας από τους πρώτους, ίσως ο πρώτος κλάδος της ημιμόμης παραοικονομίας στον οποίο ανακατεύονται τα πιο διαφορετικά επαγγέλματα και στρώματα. Ιατρική, Αστυνομία, δικαιοσύνη, εμπόριο, ψυχαγωγία κλπ.

Η Εθνική Ανεξαρτησία, Κυριαρχία και συνέχεια της χώρας, αντιμετωπίζει αμέσους κίνδυνους, τους οποίους τροφοδοτεί η ίδια η άρχουσα τάξη με ένα υποτελή στους ξένους εθνικισμό, θέτοντας έτσι τα κυριαρχικά δικαιώματα της χώρας υπό αναδιανομή στα πλαίσια του γεωγραφικού και αναπτυξιακού ξαναμοιράσματος του κόσμου που επιδιώκει ο ιμπεριαλισμός.

Η εργατική τάξη, το προοδευτικό λαϊκό κίνημα σήμερα, ακόμη πιο πολύ από το παρελθόν, πρέπει να σηκώσει σε πρώτο στόχο του την Εθνική Ανεξαρτησία, την έξοδο από την Ε.Ο.Κ., το ΝΑΤΟ και κάθε άλλο ιμπεριαλιστικό οργανισμό.

Μονό στα πλαίσια μιας ανεξάρτητης και κυρίαρχης Ελλάδας μπορεί η χωρά να οικοδομήσει διεθνείς σχέσεις επωφελείς για την ίδια και το λαό, να υπηρετήσει την Ειρήνη και τη συνεργασία των λαών από τις επίβουλες του ιμπεριαλισμού.

Πράγμα που γίνεται ακόμη πιο επιτακτικό και αναγκαίο από τις εξελίξεις στις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης

Μονό σε μια τέτοια κατεύθυνση μπορεί να υπάρξει και η οποία αποτελεσματικότητα των άμεσων και μεταρρυθμιστικών διεκδικήσεων του κινήματος.

Η πάλη της εργατικής τάξης πρέπει να αναδείχνει σε κυρίαρχη θέση το αίτημα ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΗΝ Ε.Ο.Κ. -ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ

Όχι μόνο σαν σύνθημα ζύμωσης, αλλά σαν διαδικασία κατάκτησης απ αυτήν, των ορών για να το πραγματοποιήσει και να το υπερασπίσει.

ΚΑΘΕ ΜΕΤΩΠΟ ΠΑΛΗΣ ΠΡΕΠΕΙ ΟΥΣΙΑΣΤΙΚΑ ΝΑ ΒΑΖΕΙ ΑΥΤΟ ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ.

ΣΤΟ ΜΕΤΩΠΟ ΤΗΣ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΠΑΡΑΓΩΓΙΚΗΣ ΒΑΣΗΣ ΜΕ ΤΗΝ ΑΠΟΚΡΟΥΣΗ ΤΟΥ ΛΕΓΟΜΕΝΟΥ ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΟΥ, ΤΗΣ ΣΑΜΠΟΤΑΡΙΣΤΙΚΗΣ ΔΡΑΣΗΣ ΤΗΣ ΑΡΧΟΥΣΑΣ ΤΑΞΗΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΗΧΑΝΙΣΜΩΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΤΗΣ.

Για την εξασφάλιση του εθνικού χαρακτήρα της παραγωγικής βάσης και την επέκταση της, της δουλείας όλων των εργαζομένων, του μεροκάματου τους, το χτύπημα του ληστρικού παρασιτισμού.

Η εργατική τάξη πρέπει να ετοιμάζεται για τις πιο σκληρές συγκρούσεις που θα της επιβληθούν από την ιθύνουσα τάξη και τους ξένους προστάτες.

Η “νέα τεχνολογία” υπέρ της οποίας γίνεται σταυροφορία σαν δήθεν σωτήρια της χώρας, είναι ΑΠΑΤΗ.

Δεν πάσχουμε από “νέες τεχνολογίες” γενικά, μάλλον υπερφόρτωση “νέων τεχνολογιών” έχουμε που δεν αντιστοιχούν ούτε στις ανάγκες ούτε στις δυνατότητες αφομοίωσης τους, και οι οποίες δρουν κατά κύριο λόγο στο επίπεδο του παρασιτικού καταναλωτισμού, εξαρθρώνουν την οικονομία και εξαθλιώνουν την εργατική τάξη και τον εργαζόμενο λαό.

Κάθε “νέα τεχνολογία” πρέπει να μπορεί να αφομοιώνεται, να δημιουργεί ορούς επέκτασης της παραγωγικής βάσης της χώρας συμφωνά με τις δυνατότητες και τις ανάγκες, να εξασφαλίζει τη χρήσιμη παραγωγική απασχόληση, να την επεκτείνει μειώνοντας ταυτόχρονα και το χρόνο εργασίας και την εργάσιμη μέρα.

Άμεσα δεμένο μ’ αυτό είναι η υπεράσπιση των κατακτήσεων στις εργασιακές σχέσεις. Η απόκρουση της σύνδεσης Μισθού - Παραγωγικότητας, σαν βάση οργάνωσης της εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης σε νέα επίπεδα οικονομίας, χρόνου και κεφαλαίου.

Σαν βάση διάσπασης του εργατικού κινήματος και επιβολής σ αυτό μιας κοινωνικά ανώτερης παρασιτικής γραφειοκρατίας που θα γεννηθεί μέσα από την ίδια τη παραγωγική διαδικασία.

Η “συμμετοχική” συνδιαχείριση που ετοίμασε ιδεολογικά και πολιτικά το έδαφος για την επιβολή των παραπάνω, πρέπει και να καταγγελλεί και να αποκρουστεί.

Τα αποτελέσματα της μέχρι σήμερα, στη δημιουργία ενός αναβαθμισμένου σκληροπυρηνικού εργατοπατερισμού, είναι γνωστά.

ΣΤΟ ΜΕΤΩΠΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ - ΤΗΣ ΚΟΥΛΤΟΥΡΑΣ - ΤΟΥ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ

Το επαναστατικό κίνημα, το εργατικό κίνημα, πρέπει να βάζει το μαχαίρι στο κόκαλο ανεξάρτητα από συγκυρίες.

Στη πλήρη υπαγωγή του ελευθέρου χρόνου στο κεφάλαιο. Στην αύξηση της εκμεταλλευτικής έντασης στην εργατική δύναμη, από το κεφάλαιο και το παρασιτισμό.

Η αποκέντρωση της Αθήνας, αλλά και των άλλων μεγάλων κέντρων είναι η πρωταρχική και καθοριστική προϋπόθεση που πρέπει να στηρίζεται μια πολιτική για το περιβάλλον

Αποκέντρωση που δεν μπορεί να γίνει χωρίς τεραστία έργα υποδομής στην ύπαιθρο. Χωρίς το πιο αποφασιστικό χτύπημα του αεριτζιτισμού. Χωρίς μετρά εναντία στη λειτουργία τους σαν αγορές “κούληδων” για την εργατική δύναμη.

Χωρίς τη δραστική μείωση του εργασίμου χρόνου και της εργάσιμης μέρας.

Χωρίς μια γενικότερη αναπροσαρμογή στην αξία των αστικών ακινήτων και αστικής στέγης.

Χωρίς το μακροπρόθεσμο σχεδιασμό και κατασκευή υποδομής ουσιαστικά νέων πόλεων, άμεσα.

Χωρίς την πλήρεια αποστρατιωτικοποίηση της Αθήνας και των μεγάλων πόλεων.

Η αγωνιώδης προσπάθεια της ιθύνουσας τάξης για τους Ολυμπιακούς αγώνες, πρέπει να καταγγεληθεί.

Στη κατεύθυνση να μην γίνουν οι Ολυμπιακοί αγώνες στην Αθήνα, πρέπει και μπορεί να στηθεί ένα ευρύτερο πολιτικό μέτωπο, που να θίξει όλα τα ζητήματα στην ουσία τους.

Οι Ολυμπιακοί δεν είναι Ολυμπιακοί. Είναι αναβολικά και χημεία, είναι κεφάλαιο που θα ανεβάσει τον έλεγχο του και την εκμετάλλευση του στον ελεύθερο και εργασιακό χρόνο.

Θα έχουν καταστρεπτικά αποτελέσματα στην οικονομία, τον πολιτισμό, τον αθλητισμό το περιβάλλον.

Μονό το κεφάλαιο και ο παρασιτισμός θα έχει συμφέρον από αυτούς.

ΜΕΤΩΠΟ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΕΚΦΑΣΙΣΜΟ

Ο κοινωνικοπολιτικός εκφασισμός είναι σε άμεση συνάρτηση και συνέπεια των επιδιώξεων ανασυγκρότησης του κεφαλαίου γενικά και ειδικά της εξαρτησιακής και παρασιτικής μορφής ανασυγκρότησης του στην χώρα μας με την οργανική ενσωμάτωση στην Ε.Ο.Κ.

Η λεγομένη “Συμφιλίωση” είναι απλά η μετάβαση από την διχαστική εμφυλιοπολεμική ιδεολογία της αντίδρασης, στο πιο ολοκληρωμένο κοινωνικό και πολιτικό εκφασισμό στις νέες κοινωνικοοικονομικές συνθήκες.

Αυτό που επιδιώκεται και σε αυτό που οδηγεί η άρχουσα τάξη είναι μια αναδιαμόρφωση της κοινωνικής και πολιτικής βάσης αυτού του εκφασισμού.

Να το φυτέψει πιο οργανικά στις κοινωνικές σχέσεις, ξεκινώντας από την ίδια την εργασιακή διαδικασία.

Να τον κάνει να αναδύεται μέσα από μια συντεχνιακή διαστρωμάτωση του ίδιου του εργαζόμενου λαού, της κοινωνίας ολόκληρης.

Από την άποψη αυτή η επιχείρηση “εργασιακές σχέσεις” που εξελίσσεται είναι και μια τέτοια επιχείρηση εκφασισμού, δημιουργίας ευρύτερων υλικών ορών επικράτησης του.

Ο εκφασισμός θέλει αντιμετώπιση πρώτα εκεί, για να κατανοηθεί και ο τρόπος που θα πλημμυρίσει την κοινωνικοπολιτική ζωή, στο σύνολο της,

Η ανασυγκρότηση του κράτους και των θεσμών του θα είναι σε αυτήν την κατεύθυνση.

Ο επαγγελματικός στεγανοποιημένος στρατός.

Η επιστημονική στεγανοποιημένη αστυνομία των ειδικοτήτων.

Η δικαιοσύνη.

Η λειτουργία της Βουλής, της Κυβέρνησης.

θα προσαρμοστούν στην μεταδιαλυτική σημερινή φάση τους σε αυτόν τον εκφασισμό.

Στο λιγότερο Κράτος που επαγγέλλεται η αντίδραση, δεν περιέχεται μονό το χτύπημα του στο μέρος εκείνο που λειτουργεί σαν Κράτος κοινωνικής προνοίας. Περιέχεται η μεταφορά πολιτικής εξουσίας από τα εκλεγμένα έστω και με τον αστικό κοινοβουλευτικό τρόπο πολιτικά όργανα, στα όργανα διαχείρισης της εξουσίας, καθώς και στα άμεσα κοινωνικά όργανα της αστικής τάξης.

Όχι μονό θα μειωθεί ο νομοθετικός ρόλος της Βουλής, απέναντι στη κυβέρνηση που ουσιαστικά δεν υπάρχει -η Βουλή λειτουργεί σαν νομοτεχνικές ομάδες -, αλλά θα μειωθεί αυτός ο ρόλος τόσο της Βουλής, όσο και της κυβέρνησης απέναντι στους ανεξέλεγκτους και στεγανοποιημένους μηχανισμούς του αστικού κράτους.

Ο Στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, ο Σ.Ε.Β, τα Επιμελητήρια, αυτοί θα είναι ουσιαστικοί νομοθέτες και εκτελεστές.

Στα ίδια μήκη κύματος θα βαράει και ολόκληρο το σύστημα πληροφόρησης, το οποίο σήμερα είναι ενταγμένο σαν βιομηχανία συνείδησης στην αναπαραγωγή του κεφαλαίου.

Η πάλη για τη Δημοκρατία, ενάντια στο κοινωνικό και πολιτικό εκφασισμό, είναι όρος ζωής και ανάπτυξης του κινήματος.

Είναι δεμένη με τους πιο γενικούς στρατηγικούς στόχους του κινήματος και με αυτούς πρέπει να δένετε. Στο μέτωπο αυτό ο ρόλος και η θέση της εργατικής τάξης είναι καθοριστικός, και είναι δυνατή η συγκρότηση πλατιών αγωνιστικών μετωπών, όπου η εργατική ταξική αλληλεγγύη θα έχει πρωταρχικό ρόλο.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ - ΜΑΡΤΙΟΣ 1991